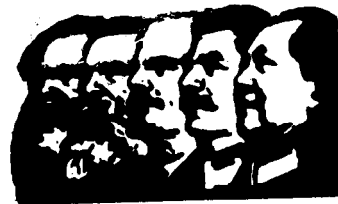

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΜΑΡΤΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 226 ΔΡΧ. 150

ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΓΙΑ ΚΥΠΡΟ-ΤΟΥΡΚΙΑ

Ο Παπανδρέου φροντίζει για την όξυνση των ελληνοτουρκικών και ελληνοευρωπαϊκών σχέσεων

Πέρασε πια η περίοδος που οι ρωσόδουλοι έστρεφαν το ελληνικό σοβινιστικό σκυλί να δαγκώσει τους Αλβανούς και τους Μακεδόνες. Τώρα ήρθε η ώρα της επίθεσης στην Τουρκία, αφού η ελληνική διπλωματία κατάφερε αυτό που ήθελε με την πρώτη επίθεση: να εμποδίσει την Αλβανία και τη Δημ. της Μακεδονίας να προσεγγίσουν ουσιαστικά τη Δυτ. Ευρώπη.

Στην Αλβανία έχουν έρθει στα πράγματα ουσιαστικά οι ρωσόφιλοι σοσιαλφασίστες του χοτζισμού, ενώ η Δημ. της Μακεδονίας, μπροστά σε μια Ευρώπη ανίκανη να τη βοηθήσει, χώνεται όλο και πιο βαθιά στο ρωσο-ορθόδοξο εναγκαλισμό των γειτόνων της και της ίδιας της Ρωσίας.

Έτσι ο Παπανδρέου έχει στρέψει πια την κύρια αιχμή ενάντια στην Τουρκία. Απέναντί του έχει μια Δυτική Ευρώπη που αυτός και τα αφεντικά του γνωρίζουν πια καλά λόγω του μακεδονικού και του βοσνιακού: Αδύναμη, ταλαντευόμενη, τελικά ανταμείβει τον τραμπούκο για να πετύχει μια προσωρινή ειρήνη που θα επιβάλει ο τραμπούκος στην περιοχή. Η Δ. Ευρώπη προτιμάει μια άδικη φασιστική λύση παρά μια επώδυνη σύγκρουση με το φασισμό.

Αυτή την πείρα της Ευρώπης χρησιμοποίησε ο Παπανδρέου στο ζήτημα της τελωνειακής ένωσης με την Τουρκία για να δώσει στη Δυτ. Ευρώπη ένα ακόμα βαθύτερο χτύπημα: Να την υποχρεώσει να ενωθεί με την Τουρκία μόνο με τον όρο να προετοιμάσει μια βαθύτερη μελλοντική σύγκρουση μαζί της. Αυτό σημαίνει το να δεχτεί η Ευρώπη την τελωνειακή ένωση με την Τουρκία μόνο με τον όρο να περιλάβει στους κόλπους της ένα νησί που συμβολίζει την αντιτουρκική πολιτική, αλλά και το πιο αδύνατο και άρρωστο σημείο της Τουρκίας.

Ουμώμαστε ότι ο Ντελέρ κατή-

γειλε αυτό τον ελληνικό εκβιασμό. Ο Ντελέρ έπεσε και ο εκβιασμός πέρασε. Η τελωνειακή ένωση -μια οικονομική ένωση- δεν μπορούσε να συγκριθεί με την πολιτική ένωση της Ευρώπης με μια χώρα ηφαιστειοειδή, όπως η Κύπρος.

Αρχικά αυτή η πολιτική ένωση πήρε τη μορφή μιας δέσμευσης του Συμβουλίου των υπουργών Εξωτερικών ότι “θα μπορούσαν” να αρχίσουν οι συζητήσεις για την ένταξη της Κύπρου στην Ευρ. Ένωση έξι μήνες μετά τη Διακυβερνητική του 1996. Αυτή η μορφή της διατύπωσης δε δέσμευσε σε απόλυτο βαθμό την Ε. Ένωση, στο βαθμό που κανείς δεν μπορεί να προδικάσει τα αποτελέσματα της

Διακυβερνητικής του '96, η οποία είναι στην ουσία η νέα συζήτηση μετά το Μάαστριχτ για τη νέα θεσμική και πολιτική μεταμόρφωση της Ε.Ε.

Ο Παπανδρέου συμφώνησε αρχικά μ' αυτή τη δέσμευση, που ήταν “ένα το κρατούμενο”, σα μια πρώτη, αλλά κολοσιαία ευρωπαϊκή υποχώρηση σε επίπεδο αρχής. Μετά άφησε τους σοβινιστές στην Ελλάδα να ξεσπάσουν ότι ήταν μια μεγάλη προδοσία του ότι δέχτηκε την τελωνειακή ένωση με την Τουρκία. Εκεί ακριβώς πετάχτηκε ο Σαμαράς, που είπε ότι δεν ήταν η τελωνειακή ένωση προδοσία από μόνη της, αλλά από το γεγονός ότι το αντάλλαγμα με

την Κύπρο δε δέσμευσε τελείως την Ευρώπη και ότι χρειαζόταν στη θέση του “θα μπορούσε” ένα καθαρό “θα”. Ταυτόχρονα ο Σαμαράς άφησε πολύ διακριτικά να εννοηθεί ότι δεν μπορούσε να ψηφίσει κοινό πρόεδρο με το ΠΑΣΟΚ και να παρατείνει τη θητεία μιας προδοτικής κυβέρνησης. Εννοείται ότι τον πιο μεγάλο θόρυβο τον έκανε ο αναγεννημένος εκοφίτης, ο Έβερτ, που εδώ και ενάμιση χρόνο έχει γίνει το πιο καλό σοβινιστικό και “ορθόδοξο” σκυλί στην υπηρεσία του Παπανδρέου.

Τώρα λοιπόν ο Παπανδρέου μπορούσε να πει στην Ευρώπη (και είπε) με διπλωματικό τρόπο:

«Κύριοι, αρχικά συμφώνησα μαζί σας, αλλά είδατε τι έπαθα εδώ μέσα. Η κυβέρνησή μου θα πέσει αν προσυπογράψω τη συμφωνία που κατ' εντολή μου έκλεισε ο Μαγκάκης. Είμαι υποχρεωμένος να σας ζητήσω να υποκύψετε σε δύο-τρία πραγματάκια ακόμα αν θέλετε να δείτε τελωνειακή ένωση με Τουρκία. Πρώτο, χρειάζομαι ένα “θα” αντί για το “μπορεί”. Δεύτερο, με τα χρηματικά ποσά που θα δώσετε στην Τουρκία να μη δεσμευτείτε για το 4ο χρ. πρωτόκολλο και, τρίτο, να δώσετε αποζημίωση στην ελληνική κλωστοϋφαντουργία επειδή θα μπει η Τουρκία».

Στα σημεία δύο και τρία ο Παπανδρέου δεν επέμεινε. Ούτε είχαν και πολύ μεγάλη σημασία.

Αλλά προσπαθεί με το δεύτερο σημείο να παγώσει τα προπαγανδιστικά επιχειρήματα της Τσιλέρ στον τουρκικό λαό και με το τρίτο να συμπεριλάβει στη αντιτουρκική και αντιευρωπαϊκή διεκδικησή του και την ντόπια βιομηχανική αστική τάξη.

Την άλλη μέρα όλη η ευρωπαϊκή ηγεσία άρχισε να φτύνει. Και οι Κύπριοι έγιναν εξάλλοι που βιάστηκαν να χαιρετίσουν σαν υπέροχη την πρώτη συμφωνία και μετά αναγκάστηκαν εξευτελιστικά να συμφωνήσουν με τον Παπανδρέου. Και ο Μαγκάκης έγινε νούμερο πριν καλά-καλά πατήσει το πόδι του στο συμβούλιο υπουργών. Όλοι αυτοί έβρισαν πολύ, αλλά μέσα τους. Μόνο ο Κίνκελ έβρισε στην τουρκική εφημερίδα Σαμπάχ, αλλά γρήγορα αναγκάστηκε να διαψεύσει.

Όμως η ανημπόρια αυτών των παχύδερμων είναι δεδομένη. Πρώτος έσπασε ο γάλλος Ζιπέ, που, σα γάλλος σοβινιστής, έχει μια ιστορική αδυναμία στον ελληνοσερβικό άξονα και τη ρώσικη πολιτική στα Βαλκάνια και πάντα

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΑΝ ΤΗΝ ΟΛΜΕ

Ήταν πραγματικά μια ευχάριστη έκπληξη η απόφαση της γ.σ. των προέδρων των ΕΛΜΕ που έγινε στις 18 Φλεβάρη. Σύμφωνα μ' αυτήν, το πρόγραμμα δράσης του ΔΣ της ΟΛΜΕ για απεργία από το Μάρτη καταψηφίστηκε με 30 υπέρ, 42 κατά, 7 λευκά και 3 παρών.

Η παραπάνω απόφαση δικαίωσε τις εκτιμήσεις μας, από την καμπάνια που κάναμε στις ΕΛΜΕ, για τις διαθέσεις των καθηγητών όσον αφορά την απεργία αυτή. Οι καθηγητές μ' αυτή τους την απόφαση κατάφεραν συντριπτικό χτύπημα στο σοσιαλφασισμό (αλλά και στον οπορτουνισμό των διαρρηχτών), που πήγε να τους παγιδέψει για μια ακόμα φορά μ' αυτή την πρόταση. Η πείρα του παρελθόντος (απεργία '88, 24ωρες ψετοαπεργίες) φαίνεται ότι ωρίμασε αρκετά τους καθηγητές ώστε να καταλάβουν έγκαιρα αυτή τη φορά τι τους περίμενε. Γι' αυτό και νίκησαν.

Είναι χαρακτηριστικά κάποια πράγματα που παρατηρήθηκαν στη γ.σ. των προέδρων. Ένα απ' αυτά είναι ότι το μεγάλο χτύπημα στην ηγεσία της ΟΛΜΕ το έδωσε η επαρχία, και κυρίως η βόρεια Ελλάδα. Η πολεμική που της ασκήθηκε ήταν έντονη. Από ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης, για παράδειγμα, ακούστηκε ότι αυθαίρετα η ηγεσία της ΟΛΜΕ είχε δώσει ότι υπήρχαν διαθέσεις για απεργία στους Θεσσαλονικιούς καθηγητές και ότι σ' αυτές τις διαθέσεις στήριξε την πρότασή της για απεργία. Έτσι διαψεύδονταν από πρώτο χέρι οι προφάσεις και τα προσχήματα της ηγεσίας.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό που πρόκυψε από τις τοποθετήσεις των ΕΛΜΕ ήταν ότι όπου συγκαλήθηκε γ.σ. οι καθηγητές ή δεν πήγαν βρίσκοντας για τη στάση της ΟΛΜΕ και το πρόγραμμα δράσης που αυτή κατέβαζε ή, όπου πήγαν, πήγαν κυρίως για να μάθουν ποια στάση θα κρατήσουν στο φλέγον

θέμα της αξιολόγησης των μαθητών και το ΠΔ. Αποδείχτηκε δηλαδή ότι σωστά είχαμε εκτιμήσει πως η κινητικότητα που παρατηρήθηκε στο χώρο των καθηγητών σπρόφταν κυρίως ενάντια στο ΠΔ. Ο αποπροσανατολισμός που επιχείρησε η ηγεσία της ΟΛΜΕ βάζοντας μπροστά το οικονομικό αίτημα προκάλεσε ζυμώσεις σε πάρα πολλές ΕΛΜΕ, όπως φάνηκε από τις τοποθετήσεις των προέδρων τους, κι έτσι μετατράπηκε σε μπουμέραγκ εναντίον της.

Παντού, από κάθε γωνιά της Ελλάδας, οι περιφρονημένοι από την ηγεσία καθηγητές ξεσπάθωσαν και με τα λόγια και με την ψήφους τους, βγάζοντας έτσι αυτά που τους έπνιγαν τόσο καιρό. Δεν είναι τυχαίο ότι ακούστηκαν (π.χ. Ηλεία) και προτάσεις για απεργιακές κινητοποιήσεις (με διάφορα αιτήματα, όπως κατάργηση του νόμου 1566) που θα γίνονταν με ευθύνη απεργιακών επιτροπών ε-

συνέχεια στη σελ. 3

συνέχεια στη σελ. 8

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΥΝ ΤΟ ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΥ

Κορυφώνεται η σύγκρουση γύρω από το ζήτημα των ναυπηγείων του Σκαρμαμαγκά, και γενικότερα πάνω στο μέλλον της ναυπηγικής βιομηχανίας της χώρας.

Το επιφανειακά παράδοξο σ' αυτή τη σύγκρουση είναι το γεγονός πως οι δυνάμεις που σχεδιάζουν για χρόνια ολόκληρα τη διάλυση αυτού του βιομηχανικού κλάδου σηκώνουν τη σημαία "της υπεράσπισης του ναυπηγείου" και της προστασίας "των συμφερόντων των εργατών".

Ο επικεφαλής αυτής της απάτης είναι το ψευτοΚΚΕ, ο κατ' εξοχήν σαμποταριστής κάθε προσπάθειας βιομηχανικής ανάπτυξης σ' αυτή τη χώρα. Το κόμμα αυτό ηγείται του αντιβιομηχανικού μετώπου τόσο στη θεωρία όσο και στην πολιτική και συνδικαλιστική πρακτική.

Η θεωρία του είναι απλή και συμπυκνώνεται στην πιο κατω θέση:

Το ναυπηγείο του Σκαρμαμαγκά το χρέωσε ο Νιάρχος. Στη συνέχεια, στα 1985, το κράτος με τις "κρατικοποιήσεις" πήρε το ναυπηγείο για να το ξεχρεώσει και τώρα, σύμφωνα με τις εντολές της ΕΟΚ, καλείται να το δώσει πάλι στους εφοπλιστές ξεχρεωμένο. Αυτή η "ιδιωτικοποίηση" φέρνει πάντα σύμφωνα με το ψευτοΚΚΕ- κλείσιμο του ναυπηγείου, γιατί προϋποθέτει απολύσεις στους εργατές, μεγάλα δάνεια στους εφοπλιστές και νέο χρέωμα του ναυπηγείου.

Έτσι λοιπόν διαμορφώνει το σύνθημα: "Ούτε μια μετοχή στους ιδιώτες", σύνθημα που γίνεται αμέσως σημαία όλου του τροτσικιστικού συνουθελύματος.

Ας δούμε όμως αν είναι έτσι. Κατ' αρχήν να δούμε αν το ναυπηγείο το χρέωσε ο Νιάρχος και πώς έγινε η περιβόητη κρατικοποίησή του.

Ο Νιάρχος έφτιαξε το ναυπηγείο του Σκαρμαμαγκά στα 1958 για την εξυπηρέτηση βασικά του δικού του στόλου. Ήταν μια τέτοια τεράστια επένδυση που γρήγορα ανέδειξε το ναυπηγείο σαν το μεγαλύτερο της Α. Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής.

Οι δυνατότητές του τεράστιες όχι μόνο στην επισκευή, αλλά και στην κατασκευή, βασική δραστηριότητα επί εποχής Νιάρχου.

Είναι χαρακτηριστικός ο παρακάτω πίνακας των κατασκευών στα χρόνια 1960-1985:

Πλωτές δεξαμενές	6
Πλωτοί γερανοί	3
Φορτηγίδες διαφόρων μεγεθών	11
Ρυμουλκά	4
Πλωτή εξέδρα	1
Μεταφοράς φορτίων χύδην	27
Φορτηγά τύπου SB-14	27
Πλοίο μεταφοράς βοξίτη	1
Θαλαμηγοί	6
Πλοία μεταφοράς παραγωγών πετρελαίου	15

Αξίζει επίσης να δώσουμε μια χοντρική περιγραφή του εξοπλισμού του ναυπηγείου:

1. Δύο μόνιμες δεξαμενές με δυ-

νατότητα δεξαμενισμού πλοίων 500.000 και 250.000 DWT.

2. Τρεις πλωτές δεξαμενές χωρητικότητας 37.000 μέχρι 72.000 DWT.

3. Κέντρο επισκευής προπελών.

4. Βαρύ και ελαφρύ μηχανουργείο.

5. Βαρύ και ελαφρύ ελασματουργείο.

6. Πλήρες ηλεκτρολογείο.

7. Σταθμός πεπιεσμένου αέρα

8. Ξυλουργείο

9. Λεβητοποιείο

10. Σωληνουργείο

11. Φορητοί ατμολέβητες.

12. Αποθήκες συνολικής επιφανείας 5.000 m²

13. Συγκροτημένες προβλήτες 2,5 χιλιομέτρων.

Σ' αυτή την περίοδο το ναυπηγείο απασχολεί 5.000 εργαζόμενους.

Είναι γεγονός πως σ' αυτή την περίοδο ο Νιάρχος έχει επιβάλει ένα καθεστώς μαύρου φασισμού ενάντια στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Φασισμό που τον επιβάλλει με το περιβόητο ειδικό σώμα των 200 ροπαλοφόρων που αλωνίζει ανενόχλητο στο ναυπηγείο. Οι νόμοι και οι κατακτήσεις του ελληνικού προλεταριάτου δεν περνάνε τις πύλες του ναυπηγείου, και οι διορισμένοι ουσιαστικά από το Νιάρχο "συνδικαλιστές" της "Τρίαινας" δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να καρφώνουν κάθε συνειδητή φωνή που θα τολμούσε να μιλήσει.

Όμως έτσι είναι ο καπιταλισμός.

Είναι ταξικό καθήκον για κάθε καπιταλιστή να περιφρουρήσει με κάθε τρόπο τα "δικαιώματά του" που απορρέουν από μια τέτοια τεράστια επένδυση. Όπως είναι ταξικό καθήκον του προλεταριάτου, μέσα από την πιο σκληρή και βάρβαρη καταπίεση που δέχεται, να οργανωθεί και να ανατρέψει αυτή την εκμετάλλευση για δικό του όφελος.

Όμως κάτω από ένα τέτοιο, έστω, καθεστώς το ναυπηγείο γνώρισε την ανάπτυξη και τον όποιο εκσυγχρονισμό.

Αυτή την πορεία ήρθε να ανακόψει η παγκόσμια ναυτιλιακή κρίση του 1980-85, που έγινε ορμητική σε όλη τη ναυπηγική βιομηχανία της Ευρώπης.

Το 1982 οι ζημιές του ναυπηγείου ανέρχονται σε 940 εκ. δρχ., ενώ το 1983 και το 1984 σε 1,6 δις και 1,9 δις αντίστοιχα.

Το 1984 για πρώτη φορά το ναυπηγείο δεν έχει καμιά παραγγελία για νέα κατασκευή, ενώ οι επισκευές το 1984 μειώνονται στο 1/3 των επισκευών του 1981. Την ίδια χρονιά οι χωρίς απασχόληση ώρες ανέρχονται σε 1 εκατομμύριο 400 χιλιάδες. Παρ' όλα αυτά ο Νιάρχος δεν κάνει καμιά απόλυση.

Σ' αυτή την περίοδο της παρατεταμένης κρίσης, που έκλεισε αρκετά ναυπηγεία σ' όλη την Ευρώπη, το ψευτοΚΚΕ δίνει τα αποφασιστικά χτυπήματα στο ναυπηγείο ξεσηκώνοντας μαζί με τις φιλικές του δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ απεργιακό κίνημα για

αυξήσεις και διάφορα θεσμικά αιτήματα με σημαντικό οικονομικό κόστος.

Είναι εδώ χαρακτηριστικές οι δηλώσεις του Γιαννόπουλου στις 5 Νοέμβρη του 1985 στη Βουλή:

«Λυπάμαι, πολύ λυπάμαι, γιατί είμαι υποχρεωμένος να υπενθυμίσω στη βουλή ότι περίπου πριν ένα χρόνο και το Μάρτιο επίσης του '85 είχα δηλώσει κατηγορηματικά ότι η συνδικαλιστική εκπροσώπηση των εργαζομένων στο Ναυπηγείο Νιάρχου -και όταν μιλάω για συνδικαλιστική εκπροσώπηση τους περιλαμβάνω όλους, ανεξαρτήτως σε ποια συνδικαλιστική παράταξη ανήκουν- είναι υπεύθυνη για το κλείσιμο του ναυπηγείου».

Επίσης σε δηλώσεις του στις 3 Σεπτέμβρη του 1985 ο Γιαννόπουλος λέει ευθέως: «Υπάρχουν παραδείγματα πολλών επιχειρήσεων που κατέστησαν προβληματικές με τη βοήθεια συνδικαλιστών του ΚΚΕ, με μεγαλύτερο αυτό των Ναυπηγείων Σκαρμαμαγκά».

Έτσι ακριβώς είναι.

Οι συνεχιζόμενες απεργίες είναι αυτές που δίνουν τη χαρακτηριστική βολή στο Νιάρχο, τον οδηγούν στο κλείσιμο και στην αγορά του Ναυπηγείου από το Κράτος μέσω της ΕΤΒΑ.

Τα ίδια δηλαδή τα γεγονότα ανατρέπουν όχι μόνο τη θεωρία του ψευτοΚΚΕ, αλλά αναδεικνύουν το ρόλο αυτού του κόμματος από την πρώτη φάση σαν ανοιχτού σαμποταριστή μέσω της καπηλείας του εργατικού κινήματος.

Το ψευτοΚΚΕ μαζί με τους ρωσόφιλους Λαλιωτικούς μέσα στο ΠΑΣΟΚ στίλ Κοντάκη, εκμεταλλεύόμενο τη γνήσια και δίκαιη αντίδραση των εργατών ενάντια στο φασιστικό καθεστώς του Νιάρχου, οδήγησε με σχέδιο τις απεργίες στο στόχο του κλεισίματος του ναυπηγείου και στην κρατικοποίησή του.

Έτσι μπαίνουμε στη δεύτερη φάση της διάλυσης, που το ψευτοΚΚΕ την ονομάζει... ξεχρέωμα των χρεών του ιδιώτη!

Η ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Σ' αυτή τη φάση αναλαμβάνει η εκφυλισμένη και προς Ρωσία προσανατολισμένη κρατική γραφειοκρατία να αποτελειώσει το ναυπηγείο. Παράλληλα όμως μ' αυτή κάθε ρεύμα της κρατικής αστικής τάξης έχει τα δικά του σχέδια για το ναυπηγείο. Εξαρχής η κρατικοποίηση του ναυπηγείου έκφρασε ενιαία αυτή την τάξη, πράγμα που φάνηκε στη χαμηλή αντίσταση στην κρατικοποίηση, αλλά και στο ενιαίο πρόγραμμα "ανάπτυξης του ναυπηγείου".

Αυτό περιλάμβανε:

«Για να φτάσει η επιχείρηση σε ένα σχετικά καλό αποτέλεσμα πρέπει να λειτουργήσει τόσο το τμήμα των νέων κατασκευών όσο και το τμήμα των επισκευών... Υπάρχει η επιθυμία με τη Σοβιετική Ένωση για τέσσερα πλοία ψυγεία αξίας 65 εκατ. δολαρίων, αλλά καθυστερεί η απάντηση της ελληνικής πλευράς.

Επίσης, υπάρχει διακρατική συμφωνία με την Πολωνία για την κατασκευή έξι φορτηγών πλοίων αξίας 120 εκατ. δολαρίων και με την Περσία για πλοία αξίας 108 εκατ. δολ. που θα εξοφληθούν με πετρέλαιο. Παράλληλα έχει εκδηλωθεί ενδιαφέρον από τη Συρία για δύο φορτηγά αξίας 40 εκατ. δολ. και υπάρχει και η απόφαση του ΚΥΣΕΑ για την κατασκευή πέντε φρεγατών του Πολεμικού Ναυτικού αξίας 500 εκ. δολ. με εγχώριο ποσοστό κατασκευών γύρω στο 50-60% του κόστους. Ακόμη, υπάρχουν και τα βαγόνια του ΟΣΕ, για τα οποία πριν από δύο μήνες υπογράφηκε η σχετική συμφωνία συνολικού ύψους δαπάνης 18 δις δρχ., από το οποίο το 40% περίπου προσδοκείται να πάρουν τα Ναυπηγεία» (από την εισήγηση του διοικητή της ΕΤΒΑ στη συνεδρίαση του Δ.Σ. για την επικύρωση της αγοράς του ναυπηγείου).

Σ' αυτή την τοποθέτηση φαίνεται η συμμαχία της ρωσόφιλης αστικής τάξης με τη σοβινιστική κρατικοκαπιταλιστική.

Η πρώτη τάξη καράβια από τη μαμά της και τους συμάχους Πολωνία-Συρία-Περσία και η δεύτερη θέλει όπλα και στροφή στην εσωτερική αγορά, που εκφράζεται με τα βαγόνια του ΟΣΕ.

Κάτω από το βάρος αυτής της συμμαχίας παραδόθηκε η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη.

Το ζήτημα είναι τι έγινε απ' αυτά και ποιος πήρε την ηγεμονία.

Στη 10ετία 1985-1995 μέσα στο ναυπηγείο σε επίπεδο διοίκησης εκδηλώθηκε ένας άγριος ανταγωνισμός, που εκφράστηκε με **αλλαγή 13 διοικήσεων**.

Βασικό χαρακτηριστικό των διοικήσεων ήταν το κυνήγι της μίζας μέσω της μεθόδου της υπερβολαβίας.

Σύμφωνα μ' αυτή τη μέθοδο, μεγάλες επισκευές χωρίζονταν σε μικρά πολλά κομμάτια που δίνονταν στους εργολάβους ανάλογα με τη μίζα που έδιναν. Έτσι όχι μόνο το ναυπηγείο έχανε τα χρήματα της επισκευής, αλλά και οι εργάτες του έκαναν βόλτες παραμένοντας ουσιαστικά άνεργοι.

Θα θυμούνται οι αναγνώστες στην αρχή του άρθρου τον πίνακα των κατασκευών επί εποχής Νιάρχου.

Ποιος είναι τώρα ο αντίστοιχος πίνακας στη δεκαετία της κρατικοποίησης;

1. Τα τέσσερα ρωσικά ψυγεία, που όπως είδαμε υποσχέθηκε η ρωσόδουλη αστική τάξη. Αξίζει εδώ να δούμε τι έγινε για να κατανοήσουμε τι σημαίνει υπηρέτης και τσανακογλύφτης του ιμπεριαλισμού.

Η συμφωνημένη τιμή κάθε πλοίου ήταν 16,5 εκατ. δολ., δηλαδή συνολικά 65,2 εκατ. δολ. και για τα τέσσερα πλοία. Η διοίκηση του ναυπηγείου με βάση αυτή την τιμή υπολόγισε 600 χιλιάδες ωρομίσθη για κάθε πλοίο. Έτσι ξεκίνησε η κατασκευή του πρώτου ψυγείου. Αυτό λοιπόν το πρώτο ψυγείο, για να κατασκευαστεί, έφτασε τα 1.350.000 ωρομίσθια!!!

Αποτέλεσμα να φτιάξουν οι Ρώσοι, μέσα απ' αυτή τη διακρατική συμφωνία, τα πλοία τους στη μισή σχεδόν τιμή και το ναυπηγείο να μπει μέσα, μόνο απ' αυτή τη δουλειά, 52 εκατ. δολάρια.

2. Οι συμφωνίες με Συρία-Περσία και Πολωνία αποδείχτηκαν φούμαρα.

Οι σοβινιστές κρατικοκαπιταλιστές αποδείχτηκαν πιο συνεπείς στα σχέδιά τους για ανάπτυξη. Δόθηκαν για κατασκευή οι 4 φρεγάτες, καθώς και τα βαγόνια του ΟΣΕ.

Και εδώ όμως λειτουργήσαν οι σαμποταριστές ρωσόδουλοι, με αποτέλεσμα να καθυστερήσει σημαντικά η παράδοση των φρεγατών. Αξίζει να σημειωθεί ότι λίγο πριν τα Χριστούγεννα παραδόθηκε μόνο η μία από τις 4 παραγγελθείσες.

Αποτέλεσμα αυτής της σαμποταριστικής πολιτικής είναι σήμερα τα ναυπηγεία να αντιμετωπίζουν για δεύτερη φορά το ζήτημα του κλεισίματος.

Σε παγκόσμιο επίπεδο βρισκόμαστε σε μια φάση όπου ανεβαίνουν ραγδαία οι ναυπηγήσεις νέων πλοίων. Όλες οι ναυπηγικές χώρες του κόσμου ήδη έχουν πάρει τα μέτρα τους και έχουν αρχίσει να ανεβάζουν ραγδαία τον αριθμό των υπό ναυπήγηση πλοίων. Το ζήτημα για τα μεγάλα ναυπηγεία της χώρας είναι αν θα ακολουθήσουν αυτή την πορεία ή θα μείνουν πίσω, ουσιαστικά χωρίς μέλλον ή, καλύτερα, με σίγουρο μέλλον το κλείσιμο.

Οι σαμποτέρ στο Σκαρμαμαγκά έκαναν δύο μεγάλα κακά: **Το ένα είναι ότι χρέωσαν το ναυπηγείο** στο αστρονομικό ύψος των 360 εκ. δολαρίων και **το άλλο -το χειρότερο- είναι ότι δεν έκαναν τον παραμικρό εκσυγχρονισμό** στο ναυπηγείο, με αποτέλεσμα να μην μπορεί όπως είναι σήμερα να ανταγωνιστεί τα ναυπηγεία της Ευρώπης και της Ανατολής.

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ Η ΚΛΕΙΣΙΜΟ

Είναι κοινά αποδεκτό πως χωρίς σημαντικό εκσυγχρονισμό το ναυπηγείο δεν μπορεί να ζήσει στη διεθνή αγορά.

Εδώ ακριβώς μπαίνει το πραγματικό ερώτημα για το

συνέχεια στη σελ. 3

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΜΑΡΚΑΤΟΣ: ΠΡΥΤΑΝΗΣ ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ

Για την πολιτική ταυτότητα του πρύτανη του Ε.Μ.Π. έχουμε γράψει σε παλιότερο φύλλο πρόσφατα. Τον έχουμε κατατάξει στους ρωσόδουλους.

Εξαιτίας της ιδιότητας του Πρύτανη στο Πολυτεχνείο όμως δηλώνει ανοιχτά και ξεκάθαρα υπέρ της ανωτατοποίησης των ΤΕΙ. Στο Βήμα (12/2/95) υποστηρίζει ότι «...Το υπουργείο Παιδείας είναι προφανώς αναρμόδιο να ασχολείται με επαγγελματικά δικαιώματα, όπως κάνει σήμερα...» και ξεκαθαρίζει πως γι' αυτά αρμόδιοι είναι οι σύλλογοι και τα επιμελητήρια που αναγνωρίζονται απ' το κράτος. Αυτή η άποψη αφορά τη φιλοσοφία του Μαρκάτου.

Σε ό,τι αφορά τις προτάσεις του για το ζήτημα της ανωτατοποίησης των ΤΕΙ αυτός προτείνει: α) αξιολόγηση των σχολών ΤΕΙ από αξιόπιστους φορείς του εσωτερικού και ίσως του εξωτερικού. Αυτό σημαίνει την κατάργηση μερικών τμημάτων ΤΕΙ. Με αυτή την πλευρά των θέσεων του πείθει τους πρυτάνεις των Πολυτεχνείων, τους πανεπιστημιακούς και το ΤΕΕ πως ο ίδιος είναι πολέμιος της ανωτατοποίησης των ΤΕΙ. Έτσι πετυχαίνει να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους και να τους ασκεί επιρροή, ώστε να προτείνει τελικά τη Λαλιώτικη γραμμή. Έτσι προτείνει από τις σχολές που δε θα καταργηθούν ορισμένες να μετατραπούν σε πανεπιστήμια με προσαρμογή

του χρόνου και των προγραμμάτων σπουδών, αν ήδη πληρούν ποιοτικούς και ποσοτικούς όρους. Για τις υπόλοιπες οι απόφοιτοι θα έχουν το δικαίωμα να γράφονται απευθείας σε κάποιο αντίστοιχο ΑΕΙ (αν υπάρχει) βάσει κριτηρίων (και όχι με τις κατατακτήριες εξετάσεις από ΤΕΙ σε ΑΕΙ). Αφού παρακολουθήσουν 2ετή ή 3ετή κύκλο μαθημάτων, θα έχουν το δικαίωμα να συμμετάσχουν σε εξετάσεις επιμελητηρίων για να τους απονεμηθούν επαγγελματικά δικαιώματα όμοια με του απόφοιτου των ΑΕΙ. Δηλαδή ο Μαρκάτος δέχεται στην ουσία του το αντιδραστικό αίτημα της ανωτατοποίησης των ΤΕΙ. Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο πως η 10μελής επιτροπή πρυτάνεων ΑΕΙ και προέδρων των ΤΕΙ (ο ρόλος της είναι να εισηγείται στο ΥΠΕΠΘ

προτάσεις στα διάφορα σημεία του σχεδίου νόμου για τα ΤΕΙ) συγκλίνει στις προτάσεις του Μαρκάτου, δηλαδή αξιολόγηση των ΤΕΙ, που συνεπάγεται ανωτατοποίηση μερικών και κατάργηση άλλων, και αντικατάσταση των κατατακτήριων εξετάσεων, από ΤΕΙ σε ΑΕΙ, από διαδικασίες επιλογής βάσει αριθμού μαθημάτων που θα καθορίζεται από τα πανεπιστήμια, σύμφωνα με την Ελευθεροτυπία (28/2). Οι πρόεδροι των ΤΕΙ συμφώνησαν με το Μαρκάτο, αφού προωθεί την ανωτατοποίηση. Βεβαίως συμφώνησαν και οι πρυτάνεις που έχουν πιστέψει το αντίθετο απ' τους προέδρους των ΤΕΙ, γιατί ο Μαρκάτος όχι μόνο προτείνει ανωτατοποίηση με προϋποθέσεις, αλλά και κλείσιμο τμημάτων ΤΕΙ.

ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΟΙ: Ο ΑΡΝΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΥΤΗΣ ΣΤΑ ΑΕΙ

Αδρανοποιεί τους φοιτητές στην προβοκάτσια Γ. Παπανδρέου

ΗΤΤΑ ΟΛΜΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

κλεγμένων από γ.σ. Αλλού προτάθηκε να γίνει πλατιά ζύμωση μέσα στο λαό, τέτοια που να αποκαθιστά τη σύνδεση των καθηγητών με τις μάζες και τη φθαρμένη αξιοπιστία τους, για την οποία υπαίτια είναι η κατά καιρούς ηγεσία της ΟΛΜΕ. Επίσης, διάφορες συνεννοήσεις ανάμεσα σε προέδρους ΕΛΜΕ έδειχναν την τάση να παραγκωνιστεί η ηγεσία σε μελλοντική κοινή δράση. Σ' ό,τι αφορά το θέμα της απόσυρσης του ΠΔ για την αξιολόγηση, είναι χαρακτηριστικό ότι στην ψηφοφορία η θέση αυτή, αν και προτάθηκε από ελάχιστες ΕΛΜΕ, πήρε 34 ψήφους έναντι 44 που έκαναν λόγο για μερική, μόνο, μη εφαρμογή του. Κι αυτό γιατί οι περισσότεροι είχαν εγκλωβιστεί στη θέση που έβαζε η ηγεσία στο γνωστό "κουβά" των αιτημάτων (μη εφαρμογή μόνο για φέτος ορισμένων από τις διατάξεις).

Όλο αυτό το κλίμα, λοιπόν, μαζί με την απόφαση για καταμήνιση του προγράμματος δράσης δίνουν ένα ελπιδοφόρο μήνυμα για την εξέλιξη των πραγμάτων στο χώρο των καθηγητών σ' ό,τι αφορά τις μελλοντικές διεκδικήσεις τους, καθώς και ένα ράπισμα στο όργανο του σοσιαλφασισμού που ακούει στο όνομα ΔΣ της ΟΛΜΕ, αλλά και στο σύμμαχό τους υπουργό Παιδείας Γ. Παπανδρέου.

Στο γενικό πλαίσιο της δίκαιης περιφρόνησης της φοιτητικής νεολαίας για τα κόμματα (ιδίως τα ψευτοαριστερά) και την πολιτική τους θα μπορούσε να δημιουργηθεί στα ΑΕΙ ο αντίποδας του σπουδαστικού ρεύματος (που σήμερα καθοδηγείται από κνίτες) που θα χτυπούσε το αίτημα της ανωτατοποίησης των ΤΕΙ. Γιατί ο μέσος φοιτητής γνωρίζει ότι έχει νομικά κατοχυρωμένα επαγγελματικά δικαιώματα, γνωρίζει ότι έχει πτυχίο ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος, αλλά τις πιο πολλές φορές μόνο με αυτά δεν έχει δουλειά στον τομέα σπουδών του. Βλέπει δηλαδή ότι ο ΤΕΙτζής που απαιτήσε ανωτατοποίηση των ΤΕΙ ως "παράδεισο" δεν έκανε τίποτα σημαντικό για να βελτιώσει το μέλλον του, γιατί πίστεψε μαρπούφες και αγνόησε την πολύχρονη πείρα χιλιάδων άνεργων πτυχιούχων.

Αυτό το κίνημα εμπόδισαν να δημιουργηθεί σε Πολυτεχνεία και ΑΕΙ το ψευτοΚΚΕ, το ΝΑΡ, η ΟΣΕ και οι κάθε λογής τρωςκιστές. Μεταχειρίστηκαν το επιχείρημα ότι "οι σπουδαστές είναι αδέρφια μας, δεν πρέπει να διασπάσουμε το νεολαιίστικο κίνημα, αντίθετα, πρέπει να συμπαρασταθούμε κι εμείς (οι φοιτητές) στους σπουδαστές". Παρόλα αυτά οι ακραίοι "ενωτικοί" υποστήριξαν τις πολύ μικρές απήχησεις στο μαθητόκοσμο

καταλήψεις με βασικό αίτημα το κλείσιμο των ΙΕΚ. Η ενότητα μαθητών και μαθητών των ΙΕΚ, βεβαίως, "πήγε περίπατο", γιατί οι τελευταίοι είναι δήθεν οι πλούσιοι ταξικοί εχθροί των πρώτων (κατά τους κνίτες).

Το επιχείρημα αυτό οι ρωσόδουλοι το χρησιμοποιούν σαν εργαλείο πίεσης στην ενδεχόμενη αντίσταση που ίσως δημιουργηθεί στο αντιδραστικό κίνημα που κατασκευάζουν. Γι' αυτό η ενότητα άλλοτε ισχύει, άλλοτε όχι. Αποτέλεσμα πολλοί φοιτητές, παρόλο που διαισθάνθηκαν ή είδαν την αντιδραστικότητα του αιτήματος για ανωτατοποίηση των ΤΕΙ, να μη φτιάζουν ρεύμα αντίθετο μ' αυτή, φοβούμενοι μην τους κολλήσουν τη "ρετινιά" του διασπαστή, του απεργοσπάστη. Χωρίς αυτό το κίνημα εμφανίζεται (και το τονίζει ο νεοδεξιός τύπος) ότι τα παιδιά τα άμοιρα που σπουδάζουν στα ΤΕΙ τα βάζουν με τους ελιτίστες των ΑΕΙ και το ΤΕΕ. Κι έτσι η κοινή γνώμη τείνει να συμπληρωθεί το "συγκινητικό" αγώνα των ΤΕΙ, στην ουσία του αγώνα του μικρού σοσιαλφασιστικού πυρήνα που έχει αναλάβει τη διεκπεραίωση αυτού του αντιδραστικού αγώνα σε βάρος όχι μόνο της μεγάλης μάζας των φοιτητών των ΑΕΙ, αλλά και της ίδιας της μεγάλης μάζας των σπουδαστών των ΤΕΙ.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΦΟΡΤΗΓΩΝ ΔΧ ΚΑΙ ΕΔΩ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ-ΟΜΗΡΙΑ ΛΑΟΥ

Η απεργία των φορτηγών ΔΧ δε δείχνει απ' αυτές που συγκρούονται με αντιδραστικές κινήσεις της αστικής τάξης. Τα αντικειμενικά κριτήρια στη φορολογία είναι σε γενικές γραμμές ένα προοδευτικό μέτρο, καθώς υποκαθιστά την πλατιά καλοριζωμένη φοροδιαφυγή της μικροαστικής τάξης και τον άλλο, ακόμα πιο διαβρωμένο πόλο αυτής της διαφυγής, τη διαφθορά των εφοριακών. Ωστόσο μέσα σ' αυτό το πλαίσιο εκδηλώνεται η αρπακτική φορολογική πολιτική ενός παρασιτικού κράτους που δουλεύει για μια κυβέρνηση που κάνει σαμποτάζ στα δημόσια έργα και μοιράζει τρισεκατομμύρια σε ημέτερους. Έτσι είναι φυσικό να εκδηλώνεται οργή από τους φορολογούμενους. Όμως με τους φορτηγατζήδες αυτή η εικόνα αδυνατίζει, γιατί η

συνδικαλιστική τους ηγεσία δεν έβγαλε προς τα έξω ένα αίτημα άρσης αδικιών στα αντικειμενικά κριτήρια, αλλά αρνήθηκε αυτά τα κριτήρια γενικά, δηλαδή αρνήθηκε το θετικό που υπάρχει στη γενική τέτοια μέθοδο φορολόγησης.

Αυτό είναι το ένα. Όμως το άλλο, το άσχημο, που μυρίζει σοσιαλφασισμό στην καθοδήγηση της απεργίας τους, είναι ο αποκλεισμός που κάνουν οι απεργοί και εμποδίζουν την κίνηση ΚΑΘΕ ΦΟΡΤΗΓΟΥ, δηλαδή και των ΙΧ φορτηγών. Αυτό δεν είναι απεργία, είναι πάλι ομηρία του συνολικού παραγωγικού προτσές και πολιορκία του καταναλωτή. Αυτές είναι μέθοδες του σοσιαλφασισμού. Αν υπήρχε πραγματικό εργατικό κίνημα θα κατήγγελλε μια τέτοια μορφή αγώνα.

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

μέλλον του ναυπηγείου: Εκσυγχρονισμός και ανάπτυξη ή κλείσιμο.

Αυτό το ερώτημα δεν αφορά μόνο το ναυπηγείο του Σκαρμαμαγκά, αλλά συνολικά τη ναυπηγική βιομηχανία της χώρας, και ιδιαίτερα τα ναυπηγεία της Ελευσίνας του Περατικού.

Εδώ κάθε τμήμα της αστικής τάξης έχει την απάντησή του και εδώ εκδηλώνεται η σύγκρουση.

•Το ψευτοΚΚΕ και οι ρωσόδουλοι απαντούν: "Ούτε μια μετοχή σε ιδιώτες", που σημαίνει να παραμείνει το ναυπηγείο όπως έχει. Ή, καλύτερα, τον εκσυγχρονισμό να τον κάνει η κρατική γραφειοκρατία, αυτή δηλαδή που οδήγησε το ναυπηγείο στη διάλυση.

•Οι σοβινιστές κρατικοκαπιταλιστές, με βασικό εκφραστή στη σύγκρουση τον Αρσένη, θέλουν το ναυπηγείο ενταγμένο στη λεγόμενη "εθνική άμυνα", δηλαδή ναυπηγική βιομηχανία πολεμικών όπλων.

•Οι φιλοευρωπαϊοί αστοί, με βασικούς εκφραστές το Ροκόφυλλο και το Σημίτη, βλέπουν τη διέξοδο στην ιδιωτικοποίηση του ναυπηγείου.

Η μεγάλη σύγκρουση βρίσκεται ανάμεσα στους ρωσόδουλους και στους φιλοευρωπαϊούς. Η κάθε μερίδα της αστικής τάξης καλεί σε συμμαχία τους σοβινιστές εξασφαλίζοντας την κατασκευή των πολεμικών.

Χαρακτηριστική εδώ είναι η προσπάθεια των ρωσόδουλων, που ξαφνικά σήκωσαν τις "εθνικές

τους σημαίες". Έτσι άλλαξαν το μέχρι πριν λίγο "ενιαίο φορέα ναυπηγικής βιομηχανίας" (σημ.: Έτσι ονόμαζαν την πρότασή τους) σε "Ενιαίο φορέα ναυπηγικής και αμυντικής βιομηχανίας"!!

Όμως οι τσανακογλύφτες του σοσιαλμπερλιαλισμού δεν έχουν τίποτα το "εθνικό". Όπως το 1985, έτσι και σήμερα θέλουν να τραβήξουν το σοβινισμό, τάζοντας λαγούς με πετραχήλια, για να βάλουν τελικά το ναυπηγείο στην υπηρεσία της Ρωσίας.

Ταυτόχρονα δίνουν χτυπήματα στα ναυπηγεία της Ελευσίνας προσπαθώντας να εμποδίσουν τον εκσυγχρονισμό του στον τομέα της κατασκευής. Τα Ναυπηγεία της Ελευσίνας προχώρησαν στην κατάρτιση μελέτης για επένδυση εκσυγχρονισμού ύψους 11 δις δρχ. Το πρόγραμμα υπεβλήθη βάσει των διατάξεων της 7ης κοινοτικής οδηγίας και εγκρίθηκε από την αρμόδια επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Με βάση αυτό το πρόγραμμα, 5,7 δις δρχ. της επένδυσης θα χρηματοδοτηθούν από το πρόγραμμα Πειρατικού και το υπόλοιπο 50% θα επιδοτηθεί από το ελληνικό κράτος. Αυτή λοιπόν η επιδότηση, σύμφωνα με πληροφορίες του τύπου, συναντά μεγάλες αντιστάσεις μέσα στην κυβέρνηση.

Είναι η ίδια ρωσόδουλη γραμμή που θέλει με κάθε τρόπο να εμποδίσει τον Όμιλο του Περατικού να μπει στο παιχνίδι της αγοράς των ναυπηγείων του Σκαρμαμαγκά.

(συνεχίζεται στο επόμενο φύλλο)

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Τελευταία η *Καθημερινή* και η πιο καλά πληροφορημένη από τις πένες της, ο Στ. Λυγερός, που πάντα εκφράζει τις στρατηγικότερες σκέψεις της πολιτικής των ρωσόδουλων κυρίως στα “εθνικά” θέματα, κάνουν λόγο για Σλαβομακεδόνες όταν αναφέρονται στη μακεδονική εθνότητα.

Οι ρωσόδουλοι προσπαθούν σταδιακά να περάσουν μέσα στους κύκλους του ελληνικού εθνικισμού τον όρο “σλαβομακεδόνες”, ώστε να προετοιμάσουν το έδαφος και για την αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας από την Ελλάδα με ένα όνομα που να έχει μέσα του σα συνθετικό τον όρο “Μακεδονία”. Ήδη η “Καθημερινή” αναφέρει τη γειτονική χώρα σχεδόν πάντα σαν “Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας”, βάζοντας στο περιθώριο τον όρο “Σκόπια”.

Έχουμε γράψει πολλές φορές για την πολύ λεπτή διπλωματία της Ρωσίας στο Μακεδονικό. Ο στρατηγικός τους στόχος είναι να κάνουν τη Δημ. της Μακεδονίας, σα σλάβικη και ορθόδοξη, ρώσικο προτεκτοράτο στην καρδιά των Βαλκανίων. Γι’ αυτό εμποδίζουν την αναγνώριση της μέσω Ελλάδας, ώστε να την αποκόψουν από την κίνηση που είναι μοιραία αυτή την εποχή για κάθε καταπιεσμένο βαλκανικό έθνος και κράτος της ηπείρου μας, την κίνηση προς την Ευρωπαϊκή Ένωση. Θέλουν έτσι να τη σπρώξουν σε υποταγή προς τα ανοιχτά γειτονικά κανιβαλικά στόματα της Βουλγαρίας, της Σερβίας, της Ελλάδας και της Αλβανίας, αλλά κυρίως για να την κατασπαράξουν οι ίδιοι.

Έτσι, αμέσως μετά την υποταγή των Ευρωπαίων στο ελληνικό βέτο της Λισσαβώνας και του Εδιμβούργου και την άρνησή τους να αναγνωρίσουν τη Δημ. της Μακεδονίας, πρόβαλε η Ρωσία σαν ισχυρός προστάτης και την αναγνώρισε με σκέτο το όνομα Μακεδονία, ενώ μέχρι τότε δεν είχε πάρει ούτε στοιχειώδη θετική θέση.

Έτσι η Ρωσία σταδιακά εξασφάλισε ισχυρή επιρροή στη χώρα αυτή, όπως φάνηκε από την ουσιαστική άρνηση του βοσνιακού αγώνα από την πλευρά της κυβέρνησης της Δημ. της Μακεδονίας και τις αρκετά φιλικές σχέσεις που αυτή εγκαίνιασε με τη Σερβία.

Ωστόσο καμιά χώρα και κανένα έθνος δε γίνονται δούλοι με τη θέλησή τους. Η Δημ. της Μακεδονίας αντιστέκεται στη δορυφοροποίησή της από τους τρεις γείτονές της, ιδιαίτερα από τη Βουλγαρία, καθώς και από τη Ρωσία, και δεν παύει να θέλει την προσέγγιση με τη Δ. Ευρώπη. Αυτή η αντίσταση εκδηλώνεται κυρίως σε ένα ζήτημα: Στην άρνησή της να υποταχτεί στις τρεις ελληνικές απαιτήσεις για το όνομα, τη σημαία και το Σύνταγμα.

Αυτές οι απαιτήσεις στο βάθος σημαίνουν ότι η Δημ. της Μακε-

δονίας πρέπει να αρνηθεί την ανεξάρτητη κρατική της υπόσταση και, κυρίως, τη βάση αυτής της ανεξάρτητης υπόστασης, που είναι η ύπαρξη Μακεδονικού έθνους.

Αν η Δημ. της Μακεδονίας δεν είναι βασικά το εθνικό κράτος των Μακεδόνων, τότε εύκολα γίνεται επαρχία του βουλγαρικού κράτους, που ισχυρίζεται ότι οι Μακεδόνες είναι Βούλγαροι, και γενικότερα γίνεται εύπλαστη και υποτακτική σε κάθε εξωτερική πίεση από τους “ορθόδοξους” γείτονές της, αλλά και από τον αλβανικό δικέφαλο αετό που επιδιώκει το διαμελισμό. Μια τέτοια χώρα, αδύναμη εξωτερικά και ρευστή εσωτερικά, μπορεί να βρει προστάτη τελικά μια Ρωσία.

Αυτή είναι η Αχίλλεια φτέρνα της ρώσικης διπλωματίας, που επίμονα δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη “μακεδονικού έθνους” παρά τις γαλιφιές της στη Δημ. της Μακεδονίας.

Η ελληνική πίεση έχει σα στόχο να σπάσει αυτή την εθνική μακεδονική αντίσταση.

Ταυτόχρονα όμως η ελληνική πλευρά πρέπει να ανταμείβει τη Δημ. της Μακεδονίας για κάθε βήμα της προς τη Ρωσία και να προετοιμάζει και τον ελληνικό λαό για μια καλή σχέση με μια μελλοντικά υποταγμένη στη στρατηγική του “ορθόδοξου τόξου” Δημ. της Μακεδονίας. Έτσι μέσα στην Ελλάδα υπάρχουν πάντα οι δύο τακτικές, τις οποίες χρησιμοποιούν ανάλογα οι επικεφαλής της ελληνικής διπλωματίας, αλλά και οι ρωσόδουλοι των ελληνικών κομμάτων.

Οι ρωσόδουλοι, με εξαίρεση τον Παπανδρέου και Σαμαρά, εφαρμόζουν τη μαλακή τακτική μπαίνοντας επικεφαλής και των δυτικόφιλων (π.χ. Ανδριανόπουλου, Παπακωνσταντίνου) και ξεπερνώντας σχεδόν τους πάντες σε “φιλομακεδονισμό”. Αυτή είναι η τακτική του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ και του Γ. Παπανδρέου και Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα, ο ίδιος ο Παπανδρέου και ο Σαμαράς μπαίνουν πάντα επικεφαλής των σοβινιστών στο ΠΑΣΟΚ, παίρνουν μαζί τους όλο το σοβινισμό της Ν.Δ. και έχουν εξασφαλισμένη τη σύμπλευση του “ορθόδοξου” Έβερτ μαζί τους. Η ΠΟΛ.Α. παίζει πάντα αυτό το “σκληρό” ρόλο σαν κόμμα με τον ίδιο τρόπο που ο ΣΥΝ παίζει το “μαλακό”... Όμως εύκολα αποκαλύπτονται, καθώς ο μεν ΣΥΝ συμμετείχε στα συλλαλητήρια πριν αναγνωρίσει η Ρωσία τη Δημ. της Μακεδονίας, ενώ η ΠΟΛ.Α. δεν κατήγγειλε ποτέ τη Ρωσία γι’ αυτή την αναγνώριση.

“Σκληροί” λοιπόν και “μαλακοί”, βούρδουλας και καρότο, εναλλάσσονται στη μεταχείριση της γειτονικής χώρας. Είναι πραγματικά καταπληκτικό το πώς η διπλωματία του καρότου διεκπεραιώνεται από ανθρώπους σαν τον Κύρκο και τον Κωσταντόπουλο, που προσπαθούν ο πρώτος μέσω

“συναντήσεων πολιτών από τις δύο χώρες” και ο δεύτερος μέσω διπλωματικών αποστολών να βρουν για λογαριασμό της Ρωσίας και να αξιοποιήσουν εσωτερικά ερείσματα και διαδρόμους επιρροής σε τμήματα της άρχουσας τάξης στη γειτονική χώρα.

Έτσι οι άνθρωποι του καρότου φωνάζουν σήμερα “Όχι στο εμπάργκο”, ενώ αυτοί του βούρδουλα συνεχίζουν το εμπάργκο, επιτρέποντας όμως να παρακάμπτεται από εκεί που πρέπει, δηλαδή μέσω Βουλγαρίας, που είναι η μεγάλη θανατηφόρα αγκαλιά της Δημ. της Μακεδονίας. “Σκληροί” και “μαλακοί” όμως αποκαλύπτονται στην κοινή τους επιμονή για τον εξευτελισμό των γειτόνων μας, που πρέπει λίγο ή πολύ να εγκαταλείψουν τα ονόματα, τα σύμβολα και τις συνταγματικές διατυπώσεις της εθνικής τους ύπαρξης.

Η “ΜΑΛΑΚΗ” ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ

Ωστόσο ο μεγάλος πολιτικός κίνδυνος δε βρίσκεται στους “σκληρούς”, αλλά στους “μαλακούς”. Ο κύριος κίνδυνος για τη γειτονική χώρα δεν είναι οι ανοιχτοί έλληνες σοβινιστές, αλλά οι ρωσόδουλοι που εμφανίζονται σα φιλομακεδόνες. Γιατί είναι οι ρωσόδουλοι εκείνοι που ξυπνάνε ή καθησυχάζουν τα λυσσασμένα σοβινιστικά σκυλιά σε όλες τις βαλκανικές χώρες για να υπηρετήσουν τον ιερό στόχο της ρώσικης σοβινιστικής κυριαρχίας, της χειρότερης απ’ όλες.

Αυτή η “μαλακή” ιδιότητα των ρωσόδουλων έχει πολύ μεγάλη σημασία στην περίπτωση της μακεδονικής εθνικής μειονότητας στην Ελλάδα. Εδώ το ειδικό βάρος των ρωσόδουλων είναι αφάνταστα σημαντικότερο σε σχέση με το ειδικό τους βάρος στη διαμόρφωση των συνειδήσεων στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Απέναντι στο Στόχο, το Μάρτη και τον Παπαθεμελή οι Κύρκος, Παπαρήγα και Γ. Παπανδρέου φαντάζουν σα γνήσιοι διεθνιστές, στη χειρότερη περίπτωση σα μια ενδιάμεση ταλαντευόμενη δύναμη, ενώ επιπλέον έχουν και την πραγματική πολιτική δύναμη στη χώρα.

Ο στόχος των ρωσόδουλων είναι να εντάξουν τη μακεδονική εθνική μειονότητα στην “εθνική” τους στρατηγική.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει κατ’ αρχήν να την προσεγγίσουν και στη συνέχεια να τη διοχετεύσουν στην αντιτουρκική και αντιδυτική στρατηγική τους.

Η μακεδονική εθνική μειονότητα έχει καίρια σημασία γι’ αυτούς, επειδή, σύμφωνα με την κλασική ιμπεριαλιστική μέθοδο, μπορεί, όπως κάθε εθνική μειονότητα, να χρησιμοποιηθεί σαν όμηρος αλλά και σα δίαυλος απέναντι στη Δημ. της Μακεδονίας.

Οι ρωσόδουλοι ξέρουν ότι δεν μπορούν να εντάξουν τη Δημ. της

Μακεδονίας στο “ορθόδοξο τόξο” και να αναπτύξουν τις ελληνο-μακεδονικές σχέσεις μέσα στα πλαίσια αυτού του τόξου αν συνεχίζουν την πιο βάρβαρη καταπίεση της μακεδονικής εθνικής μειονότητας, όπως θέλουν οι σοβινιστές.

Άλλωστε αυτοί, περισσότερο από τους υστερικούς σοβινιστικές, ξέρουν ότι ούτε οι Ευρωπαίοι, από άποψη αρχής, ούτε οι Αμερικάνοι, από την πλευρά του δικού τους ηγεμονισμού, θα επέτρεπαν για πολύ καιρό τη συνέχιση της πρωτοφανούς καταδίκης μιας εθνικής μειονότητας στην ανυπαρξία.

Έτσι υποχρεώθηκαν να μιλήσουν αρχικά για σλαβόφρονους, ειδικά το ψευτοΚΚΕ, και πρόσφατα για Σλαβομακεδόνες. Με τον όρο Σλαβομακεδόνες πιστεύουν ότι θα εξασφαλίσουν τη φιλία των εθνικά Μακεδόνων και το δημοκρατικό άλλοθι. Αυτό θα τους είναι ακόμα πιο εύκολο στο βαθμό που οι υστερικοί σοβινιστές αναπόφευκτα θα ξεσπαθώσουν ενάντια σε μια τέτοια ιεροσυλία, όπως είναι η αναγνώριση της ύπαρξης κάποιων Μακεδόνων που δεν είναι Έλληνες Μακεδόνες, όχι πια έξω, αλλά μέσα στην ίδια την ελληνική επικράτεια. Το “Σλαβομακεδόνες” των ρωσόδουλων θα δεχτεί τόσα πυρά, τόσο περισσότερο από ό,τι το “Σλαβόφωνοι”, ώστε οι εθνικά Μακεδόνες θα βρεθούν στη δύσκολη θέση να στηρίξουν τους ρωσόδουλους στην υποτιθέμενη άμυνά τους.

Βέβαια, οι εθνικά Μακεδόνες της μειονότητας θα μπορούν να αναγάγουν το ζήτημα του ονόματος στο ζήτημα του “μεγάλου διαχωρισμού” ανάμεσα σε αυτούς που είναι φίλοι τους και σε αυτούς που είναι εχθροί τους, και έτσι να μην υποκύψουν στην επίθεση των ψευτικών φίλων τους. Όμως υπάρχει εδώ ένας διπλός κίνδυνος: Ο ένας είναι ότι αν οχυρωθούν πίσω από ένα τέτοιο διαχωρισμό κινδυνεύουν να χάσουν και πολλούς αληθινούς φίλους, γιατί μέσα στην Ελλάδα σήμερα το ζήτημα του ονόματος μπαίνει με διαφορετικό τρόπο από ό,τι μπαίνει σε διεθνές επίπεδο. Ο άλλος κίνδυνος βρίσκεται στο ότι μπορεί μια θετική και “άψογη” θέση στο ζήτημα του ονόματος να κρύβει το βασικό ζήτημα διαχωρισμού σήμερα, που είναι η ύπαρξη μακεδονικού έθνους και μακεδονικής εθνικής μειονότητας.

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΒΙΑ

Ας εξετάσουμε λοιπόν αναλυτικότερα αυτά τα δύο σημεία. Το όνομα της Μακεδονίας στην Ελλάδα σημαίνει δύο διαφορετικά πράγματα. Σημαίνει από τη μια τον εθνικά Μακεδόνα, δηλαδή τον άνθρωπο που είναι μέλος του μακεδονικού έθνους ή της μακεδονικής εθνικής μειονότητας, και σημαίνει από την άλλη τον Έλληνα που κατάγεται από την περιοχή της Ελλάδας που ονομάζεται Μακεδονία.

Ο ελληνικός σοβινισμός δεν α-

ναγνωρίζει άλλο Μακεδόνα πέραν από τον Έλληνα και έχει κατασκευάσει την εξίσωση Μακεδόνας= Έλληνας. Όμως, δυστυχώς γι’ αυτό το σοβινισμό, υπάρχει ένας Μακεδόνας που δεν είναι Έλληνας, και για ακόμα περισσότερη δυστυχία του σοβινισμού ο μη Έλληνας αυτός Μακεδόνας είναι ο μόνος εθνικά Μακεδόνας, γιατί υπάρχει μόνο ένα έθνος με το όνομα “Μακεδονικό”, που δεν είναι το ελληνικό. Και αυτό το εθνικό όνομα αναγνωρίζεται παγκόσμια από την παγκόσμια πολιτική γεωγραφία, ιστοριογραφία κτλ. σε ένα λαό που δεν είναι ο ελληνικός.

Όταν ο Έλληνας σοβινιστής λέει ότι το όνομα Μακεδονία είναι η ψυχή του έχει απόλυτο δίκιο. Γιατί το όνομα Μακεδονία δεν είναι η ψυχή του Έλληνα γενικά, αλλά η ψυχή του Έλληνα σοβινιστή. Αυτό γιατί με τη Μακεδονία ο Έλληνας σοβινιστής έχει διαπράξει το μεγαλύτερό του έγκλημα. Και τι δεν έχει κάνει εκεί: Εισβολή και κατοχή εδαφών που δεν του ανήκαν εθνικά, εθνική εκκαθάριση, βίαιη εθνική αφομοίωση του πλειοψηφούντος πληθυσμού των εθνικά Μακεδόνων, εθνική εκκαθάριση των Τούρκων και σαν αντάλλαγμα εισαγωγή ελληνικών πληθυσμών από μια άλλη χώρα, την Τουρκία, της οποίας τμήμα αυτός προσπάθησε να προσαρτήσει.

Η ύπαρξη ενός μακεδονικού έθνους, ή έστω μιας μακεδονικής κρατικής ή μιας μειονοτικής οντότητας, με τα ονόματα Μακεδονία και Μακεδονικός είναι το κλειδί που ξεσκαπάζει όλα αυτά τα καλά κρυμμένα εγκλήματα που διεκπεραιώθηκαν χοντρικά μέσα στο πρώτο μισό του αιώνα μας, από τα 1900 ως τα 1950. Απέναντι στο νεαρό και αδύναμο μακεδονικό έθνος ο ελληνικός σοβινισμός και ο επεκτατικός μεγαλοϊδεατισμός δε διαθέτουν το άλλοθι που είχαν απέναντι στο τουρκικό έθνος, έθνος παλιότερο, ισχυρότερο και που εύκολα συγγέεται με την οθωμανική του προϊστορία.

Για παράδειγμα, η εκτεταμένη και πρώτη στα Βαλκάνια εθνική εκκαθάριση που διέπραξε αυτός ο σοβινισμός απέναντι στις τουρκικές μάζες του πρώτου ελληνικού βασιλείου κρύβεται πίσω από το ιστορικά διφορούμενο, αλλά πάντως εθνικοανεξαρτησιακό και αντιοθωμανικό 1821. Όμως η εθνική εκκαθάριση σε βάρος των εθνικά Μακεδόνων και η ατέλειωτη καταπίεση στην οποία υποβλήθηκαν αυτοί σαν έθνος και αργότερα σαν κρατική υπόσταση από τους Έλληνες σοβινιστές δε βρισκί κανενός είδους άλλοθι.

Η κήρυξη της ανεξαρτησίας της Δημ. της Μακεδονίας έφερε στην επιφάνεια όλο αυτό το καλοκρυμμένο έγκλημα. Οι ρωσόδουλοι μάλιστα, που μαστίγωσαν το ελληνικό σοβινιστικό σκυλί για να εμποδίσουν αρχικά την ανεξαρτησία της νεογέννητης Δημ. της

Μακεδονίας, κέντραραν στο Μακεδονικό την παγκόσμια προσοχή και έκαναν τη μακεδονική ψυχή του ελληνικού σοβινισμού παγκόσμιο περίγλω. Έτσι τον έκαναν να αναγάγει το μακεδονισμό του σε ύψιστη εθνική αρχή.

Το πρόβλημα είναι ότι αυτή η ύψιστη αρχή κινητοποίησε και τις πιο πλατιές μάζες του ελληνικού λαού, που έχουν ανατραφεί ουσιαστικά με τη Μεγάλη Ιδέα.

Γιατί το μακεδονικό εδαφικό-εθνικό έγκλημα του ελληνικού σοβινισμού συνδυάζεται με το μακεδονικό στοιχείο της ελληνικής ιδεολογίας, δηλαδή με την αντίληψη ότι το κατ' εξοχήν ελληνικό στην ιστορία είναι το παντοκρατορικό άλμα των Μακεδόνων στην Ανατολή. Ο σοβινισμός με το Μεγάλο Αλέξανδρο πραγματοποιεί το πιο τρελό του όνειρο, το όνειρο της πιο ακραίας επέκτασης ή της πιο απόλυτης κυριαρχίας του φτωχού του πνεύματος.

Η Μακεδονία είναι και από αυτή την άποψη η νυχή του έλθνα σοβινιστή. Αλλά ο σοβινισμός είναι η κυρίαρχη μορφή ιδεολογίας της αστικής τάξης, άρα είναι κυρίαρχη και στο λαό. Έτσι κι ο λαός νιώθει Μακεδόνας-Αλέξανδρος, ιδιαίτερα τώρα που δεν είναι καθόλου "Μέγας". Ιδιαίτερα τώρα που διανύει την πιο "μικρή του" περίοδο, ο λαός δίχως οδηγητή, δίχως κόμμα, δίχως συνειδητό προλεταριάτο μπροστά του, εξοργίζεται με κάθε ισχυρισμό ότι δεν είναι αυτός ο Μακεδόνας Αλέξανδρος αλλά κάποιος άλλος. Ιδιαίτερα εξοργίζεται ο Έλληνας Μακεδόνας της Μακεδονίας ακριβώς επειδή είναι ο πιο καινούριος σ' αυτή την περιοχή, ο παρίας του βάνουσου "κράτους της Αθήνας", όπως θέλουν να το λένε όλοι οι πρόσφυγες εθνικιστές.

Αυτή η ψεύτικη συνείδηση είναι η παλλαϊκή εθνική συνείδηση ενός λαού. Σαν τέτοια είναι ένας πρακτικός πολιτικός παράγοντας, μια τεράστια υλική δύναμη που φωνάζει "Εγώ είμαι ο Μακεδόνας".

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΥΠ' ΟΨΗ ΜΑΣ ΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Απέναντι σ' αυτή την κραυγή, μια εθνική μειονότητα, όσο κι αν είναι μάρτυρας και υπόλοιπο ενός γενοκτονικού εγκλήματος, δεν μπορεί να αντιπαράτασει σαν άμεση πολιτική του τη φωνή "Εγώ είμαι Μακεδόνας, ενώ εσύ δεν είσαι παρά ένας ξένος, ένας εισβολέας, ένας παρείσακτος".

Η αλήθεια μάλιστα είναι ότι ο πρόφυγας δεν είναι πια ξένος, ούτε εισβολέας ή παρείσακτος. Έχει κι αυτός τη δική του μικρή ιστορία μέσα στο εξελληνισμένο πια τμήμα της Μακεδονίας. Ασφαλώς αυτός ο εξελληνισμός έγινε βίαια. Αλλά με τη βία έγινε πριν μια χιλιετία και ο εκσλαβισμός της ίδιας περιοχής, όπως πάλι πριν εκατοντάδες χρόνια ο εκρωμαϊσμός της και πιο πριν ο εκμακεδονισμός της κτλ. κτλ. Η διαφορά βρίσκεται στο ότι ο βίαιος εξελληνισμός έγινε σαν ιστορικά αντιδραστική πράξη, αφού πραγματοποιήθηκε σε βάρος υπαρκτού έθνους και σε μια εποχή που η αυτοδιάθεση των εθνών ήταν η σημαία της δημοκρατικής

επανάστασης στην Ευρώπη. Όμως η βία αυτή, αφού δεν μπόρεσε να νικηθεί από τη βία των καταπιεσμένων εθνοτήτων του μακεδονικού χώρου και κύρια από εκείνη των εθνικά Μακεδόνων, δημιούργησε μετά τον πόλεμο μια νέα κατάσταση που δεν αφορούσε πια μόνο αντιδραστικές γραφειοκρατίες και στρατούς κατοχής, αλλά λαούς που εγκαταστάθηκαν στα καταχτημένα εδάφη ή λαούς που υπέκυψαν στο βίαιο προτσές της αφομοίωσης. Όλοι αυτοί αποτελούν ένα νέο τμήμα, το πιο νέο, του σημερινού ελληνικού έθνους.

Αυτοί είναι οι Έλληνες της ελληνικής Μακεδονίας.

Το να τους απαγορεύει κανείς να ονομάζουν τον εαυτό τους Μακεδόνες είναι το ίδιο με ένα νέο έγκλημα: Τον ξεριζωμό τους ή τον βίαιο εκμακεδονισμό τους, που θα σημαδεύεται από την αλλαγή των συνόρων. Αυτό είναι το ανομολόγητο όνειρο της χειρότερης τάσης του μακεδονικού εθνικισμού, της σοβινιστικής του τάσης, που συστηματικά αντί για "Ελληνική Μακεδονία" χρησιμοποιεί τον όρο "Μακεδονία του Αιγαίου".

Η μακεδονική εθνική μειονότητα, σύμφωνα με τη δικιά μας διεθνιστική και υλιστική αντίληψη, πρέπει να απαιτήσει το σεβασμό των δικών της εθνομειονοτικών δημοκρατικών δικαιωμάτων, που είναι βασικά η ελευθερία της διδασκαλίας της γλώσσας της και η απόλυτη διοικητική, κοινωνική, πολιτιστική της ισοτιμία, και κυρίως το δικαίωμά της να οργανώνεται σε δικά της σώματα και ελεύθερα να μιλάει για ό,τι θεωρεί συμφέρον, ιδέες και ιστορία της.

Αυτά τα δικαιώματα είναι τα δημοκρατικά δικαιώματα του πιο καταπιεσμένου πολιτικά τμήματος του λαού της χώρας μας. Αυτή η καταπίεση κάνει αυτό το τμήμα από τη φύση του ένα από τα πιο προωθημένα που παλεύουν για την πολιτική δημοκρατία στην Ελλάδα.

Όμως αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να δοθεί παρά σε συμμαχία με όλο τον ελληνικό λαό, και κύρια με τον ελληνικό λαό της ελληνικής Μακεδονίας.

Αλλά αυτή η ενότητα δεν μπορεί να αρχίσει από τη θέση "δεν είσαι εσύ ο Μακεδόνας, αλλά εγώ". Αντίθετα, θα πρέπει οι εθνικά Μακεδόνες να βρουν για την τακτική τους όλους τους αναγκαίους τρόπους, ώστε να μιλήσουν στους Έλληνες της ελληνικής Μακεδονίας με έναν τρόπο που δε θα βάζει από την αρχή ανυπερβλητά σύνορα ανάμεσα στις δύο εθνότητες.

Αυτός είναι ο λόγος που έκανε την ΟΑΚΚΕ, που υπερασπίζει σταθερά τον εθνικό χαρακτήρα του κράτους της Δημ. της Μακεδονίας και των Μακεδόνων, να χρησιμοποιεί την έκφραση "σλάβοι Μακεδόνες", για να χαρακτηρίσει τους εθνικά Μακεδόνες, και όχι το σκέτο Μακεδόνες. Το ίδιο έκανε και με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, όπου έβαλε επίτηδες από την αρχή και συνεχίζει να βάζει μπροστά από τη λέξη Μακεδονία τον πολιτειακό τίτλο Δημοκρατία, μόνο και μόνο για να μπορεί όσο γίνεται πιο εύκολα και πιο πειστικά να διαχωρίζει το κράτος Μακεδονία από την εδαφική περιφέρεια της Ελλάδας

με το ίδιο όνομα.

Βέβαια, όσο οι ρωσόδουλοι αναπτύσσουν την τακτική τους και ετοιμάζουν νέα δεσμά για τη μακεδονική εθνική μειονότητα τόσο αναπτύσσουμε και εμείς και εμβαθύνουμε στην τακτική μας. Για παράδειγμα, στα πρώτα άρθρα μας για την μακεδονική εθνική μειονότητα το 1987 χρησιμοποιούσαμε το κλασικό στην αριστερά όρο Σλαβομακεδόνες, και έτσι καταγγείλαμε τη φασιστική καταπίεση στην τηλεόραση στις εκλογές του 1989. Όταν όμως το όνομα έγινε το κύριο ζήτημα πάλης και δημοκρατίας χρησιμοποιήσαμε την έκφραση "σλάβοι Μακεδόνες", όπου το ουσιαστικό έγινε το "Μακεδόνες" και το "σλάβοι" ένας απλός επιθετικός προσδιορισμός με πεζό "σ".

Τώρα που το "Σλαβομακεδόνες" μπαίνει στην ημερήσια διάταξη σα μέθοδος άρνησης του εθνικού χαρακτήρα των Μακεδόνων με την ταυτόχρονη υποκριτική προσέγγισή τους, είμαστε υποχρεωμένοι να μην αφήσουμε να αιωρείται μέσα από την ονομασία μια σύμπλευση μ' αυτή την τακτική.

Έτσι, κάνοντας την αρχή από αυτό εδώ το άρθρο, χρησιμοποιούμε τη διατύπωση "εθνικά μακεδόνες", που δεν αφήνει περιθώρια για την αμφισβήτηση του εθνικού χαρακτήρα τόσο του μακεδονικού έθνους στη Δημ. της Μακεδονίας όσο και της μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, ενώ γίνεται σαφής η αναγνώριση των ελλήνων Μακεδόνων, δίχως να αναγνωρίζεται εθνικός χαρακτήρας σε αυτό το "Μακεδόνες". Ωστόσο παραμένει σταθερή η επιδίωξή μας να πλησιάσουμε την πλατιά μάζα του λαού μας και να την πείσουμε σταδιακά για το φασιστικό χαρακτήρα του ελληνικού "Εγώ είμαι ο Μακεδόνας", από το οποίο έρχεται ο συντριπτικά μεγαλύτερος κίνδυνος για τη δημοκρατία και την ανεξαρτησία της χώρας μας. Δίχως αυτή την πειθώ ούτε οι εθνικές μειονότητες, ούτε οι διεθνιστές, ούτε η δημοκρατία θα μπορούν να ζήσουν σ' αυτόν τον τόπο.

Όμως αυτή η πειθώ δεν έρχεται κύρια με τη διδασκαλία της "σωστής ιστορίας", αλλά με το να ζήσουν οι πλατιές καταπιεσμένες μάζες του ελληνικού λαού τη δημοκρατικότητα και την αλληλεγγύη των εθνικών μειονοτήτων, των διεθνιστών κομμουνιστών και των γνήσιων δημοκρατών που είναι πρωτοπόροι στον αγώνα για την ευτυχία όλων των καταπιεσμένων. Ακόμα βαθύτερα, ο Έλληνας φτωχός υπάλληλος και ο φτωχός αγρότης δε θα πάψουν να είναι απόγονοι του Μεγαλέξανδρου παρά μόνο αν νιώσουν το πραγματικό μεγαλείο της τάξης τους, δηλαδή αν συλλάβουν την ποταπότητα των εκμεταλλευτών τους που κρύβονται διαρκώς πίσω από το "αθάνατο μεγαλείο του Ελληνισμού".

Γι' αυτό χρειάζεται η υποστήριξη του δίκιου της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, αλλά και του δίκιου της μακεδονικής εθνικής μειονότητας στην Ελλάδα, να γίνεται με έναν τρόπο θα ανοίγει όσο είναι δυνατό το δρόμο στην παλλαϊκή ενότητα όλων των εθνοτήτων που ζουν στη χώρα, δίχως να κάνει καιροσκοπισμό στα

ζητήματα αρχής.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ

Στο βάθος το ζήτημα δε βρίσκεται στο όνομα καθαυτό, αλλά στο περιεχόμενο της έννοιας που αυτό εκφράζει: εκεί κρίνεται τι είναι και τι δεν είναι ζήτημα αρχής.

Το κακό με τους ρωσόδουλους δεν είναι ότι χρησιμοποιούν τη λέξη Σλαβομακεδόνες ή Σλαβόφωνοι. Το κακό είναι ότι λένε στους Έλληνες της Μακεδονίας: «Εσείς είστε οι Μακεδόνες και το δικό σας "Μακεδόνες" είναι τμήμα του εθνικού σας προσδιορισμού σαν Έλληνες. Το δικό σας είναι το γνήσιο "Μακεδόνες". Το "Σλαβομακεδόνες" είναι παρακατιανό ως προς τη μακεδονικότητα του και βέβαια δεν υπάρχει τίποτα το εθνικό σ' αυτό τον προσδιορισμό. Δεν υπάρχει σλαβομακεδονικό έθνος, και κυρίως **δεν επιτρέπουμε σ' αυτό το έθνος** να χρησιμοποιεί άλλο όνομα εκτός από το "Σλαβομακεδονία"».

Το ίδιο συμβαίνει και με το όνομα Μακεδονία για τη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Το κακό με τους Έλληνες σοβινιστές και τους ρωσόδουλους δεν είναι ότι δε χρησιμοποιούν το όνομα Μακεδονία, για να χαρακτηρίσουν μια χώρα, αλλά χρησιμοποιούν το "Σκόπια" ή το "Σλαβομακεδονία". Το κακό είναι ότι αρνήθηκαν πως **υπάρχουν** ένα κράτος ανεξάρτητο και κυρίαρχο και ένα έθνος που ονομάζουν τον εαυτό τους "Μακεδονία", "Μακεδονικό". Και κατέλυσαν την κυριαρχία και την ανεξαρτησία αυτού του κράτους και κάθε αυτοδιάθεση αυτού του έθνους απαιτώντας με τη βία (διπλωματική, οικονομική, κτλ.) να αλλάξει το όνομα, τη σημαία και το Σύνταγμά του.

Εκεί βρίσκεται το πρόβλημα και όχι στο ότι οι κάτοικοι μιας χώρας που λέγεται Ελλάδα ονομάζουν τους κατοίκους μιας άλλης Σκοπιανούς και όχι Μακεδόνες. Οι εθνικά Μακεδόνες δε θα είχαν απολύτως κανένα πρόβλημα, ούτε θα υπήρχε πρόβλημα ειρήνης στο βαλκανικό νότο, αν τα βιβλία και οι χάρτες της Ελλάδας ανέφεραν τη Δημ. της Μακεδονίας σαν "Σκόπια" ή "Σλαβομακεδονία". Όπως δεν έχει καμία απολύτως σημασία για τους Έλληνες που οι ξένοι τους ονομάζουν Γραικούς και την Ελλάδα Γραικία, αφού δεν τους αρνούνται την εθνική ύπαρξη και την ανεξάρτητη κρατική υπόσταση.

Σε μια τέτοια περίπτωση άρνησης του ονόματος δίχως βία, μόνη της η τοποθέτηση από τον ελληνικό σοβινισμό ότι "λαθεμένα ονομάζεστε Μακεδόνες" θα ήταν απλά βλακώδης.

Όταν ένα έθνος ή ένας λαός ονομάζει με ένα όνομα τον εαυτό του, τότε αυτό είναι το αληθινό του όνομα. Η αλήθεια του εθνικού ονόματος δεν κρίνεται από την ιστορία του ονόματος, αλλά από την αλήθεια (της ύπαρξης) του έθνους. Οι εθνικά Μακεδόνες λέγονται Μακεδόνες μόνο και μόνο επειδή έτσι ονομάζουν τους εαυτούς τους και όχι επειδή κατάγονται από τους αρχαίους Μακεδόνες. Σαν απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων δεν είναι ούτε σταλιά Μακεδόνες, όπως δεν είναι ούτε οι Έλληνες "έν εθνικισμώ αδελφοί τους". Το εθνικό όνομα δε στηρίζεται στη δύναμη της ιστορίας, αλλά στη δύναμη της ζωντανής πρακτικής των λαών.

Εκεί ακριβώς οφείλεται και η δύναμη των συμβόλων. Γράφαμε πριν δύο χρόνια ότι κακώς η Δημ. της Μακεδονίας διάλεξε σα σημαία της τον ήλιο της Βεργίνας, γιατί αυτό δε βοηθούσε την προσέγγιση του φανατισμένου, αλλά και φοβισμένου από τους σοβινιστές για τον κίνδυνο της "Μεγάλης Μακεδονίας" ελληνικού λαού.

Επειδή όμως αυτή η σημαία δέχτηκε τόση διπλωματική βία από την Ελλάδα και αμφισβήτηση από τους βουλγαρόφρονες, που θέλαν το λιοντάρι, έγινε σύμβολο της μακεδονικής εθνικής αντίστασης. Έτσι, δίχως ιστορία σα σύμβολο του μακεδονικού εθνικισμού, δίχως καμία αντιστοιχία με την ιστορική πραγματικότητα, αυτή έγινε η πραγματική σημαία του νεο-εθνικού κράτους. Με λίγα λόγια είναι οι Έλληνες σοβινιστές που καθιέρωσαν ουσιαστικά σα σημαία της Δημ. της Μακεδονίας τη Βεργίνα, μετά από ελάχιστα χρόνια διπλωματικής και οικονομικής βίας.

Να λοιπόν που το ίδιο σύμβολο μπορεί να κρύβει μέσα του ταυτόχρονα δύο αντιδιαμετρικά περιεχόμενα: τον εθνικισμό του καταπιεσμένου και τον εθνικισμό του καταπιεστικού έθνους. Το ίδιο μπορεί να συμβαίνει και μ' ένα όνομα, όπως είναι το "Μακεδόνας". Αυτό σημαίνει ταυτόχρονα δύο πράγματα: το εθνικό όνομα των σλάβων Μακεδόνων και το όνομα τοπικής καταγωγής των Ελλήνων της ελληνικής Μακεδονίας. Ακόμα όμως σημαίνει και την εθνικιστική αυταπάτη της καταγωγής από τους αρχαίους Μακεδόνες τόσο για τους Έλληνες όσο και για τους Μακεδόνες εθνικιστές.

Αν εξετάσει κανείς ακόμα βαθύτερα το ζήτημα, θα εξακριβώσει ότι αυτή η ρευστότητα πάνω στο όνομα έχει να κάνει με τη ρευστότητα στο ίδιο το περιεχόμενο. Στην πραγματικότητα πάνω στο όνομα Μακεδονία αντιπαλεύουν ιδεολογικά δύο πολύ νεαρά έθνη, που μόλις τον τελευταίο αιώνα οικοδομούν τη φυσιογνωμία και το χαρακτήρα τους: το νεοελληνικό και το μακεδονικό. Σ' αυτή τη διαπάλη επεμβαίνει δραστήρια ο ιμπεριαλισμός, ιδιαίτερα ο πιο επιθετικός της κάθε εποχής, δίνοντας της μια βιαιότητα που από μόνη της δεν έχει.

Σε τέτοιες εποχές ρευστότητας η έμφαση πρέπει να δίνεται σ' αυτό που εκφράζει τα πρακτικά και ζωτικά συμφέροντα των λαών, εκεί όπου βρίσκεται και το πραγματικό περιεχόμενο της εθνικής και κοινωνικής σύγκρουσης.

Στην προκειμένη περίπτωση, λοιπόν, το όνομα "Σλαβομακεδόνας", "Σλαβόφωνος" ή "Μακεδόνας" για τα μέλη της μακεδονικής εθνικής μειονότητας δεν είναι αυτό που κρίνει τον προοδευτικό ή αντιδραστικό χαρακτήρα του αυτονομίου που το χρησιμοποιεί, αλλά το αν αυτός αναγνωρίζει και υποστηρίζει την εθνική ύπαρξη και τα εθνικά ή εθνομειονοτικά

Καζίνο Φλοίσβου-Σκάι ΜΙΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΤΟΥ

Το σκάνδαλο της παράνομης ανάθεσης του καζίνο του Φλοίσβου στην κοινοπραξία "Καζίνο Αθηνών" στηρίχτηκε κυρίως στις καταγγελίες του Γιάννη Αλαφούζου, ιδιοκτήτη του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης του Σκάι, και στράφηκε εναντίον του υπουργού Τουρισμού Λιβανού. Πρόκειται για ένα πραγματικό και όχι κατασκευασμένο σκάνδαλο που έχει δύο πτυχές. Η μία είναι η αδυναμία του Παπανδρέου να σώσει το κανάλι του σοσιαλφασισμού από τη χρεωκοπία και η άλλη είναι το χτύπημα του Λιβανού, τον οποίο ο Παπανδρέου άφησε εντελώς ακάλυπτο και ο οποίος εκπροσωπεί, όπως φαίνεται, μια πολιτική τάση μέσα στο ΠΑΣΟΚ που είναι αντίθετη με τη σοσιαλφασιστική κλίκα Παπανδρέου-Λαλιώτη. Η υπόθεση αυτή φανερώνει χαρακτηριστικά τις αντιθέσεις που υπάρχουν στο στρατόπεδο του σοσιαλφασισμού, αλλά και τη μεγάλη διαφθορά και ανηθικότητα που επικρατεί σε αυτό το στρατόπεδο.

Το ιστορικό του σκανδάλου έχει ως εξής: Στα πλαίσια της ιδιωτικοποίησης στο χώρο των καζίνων προκηρύχθηκε στις 6 Ιουνίου 1994 διεθνής πλειοδοτικός διαγωνισμός, με απόφαση του Λιβανού, για την παραχώρηση δέκα αδειών καζίνων. Στις 13 Ιουνίου 1994 με φωτογραφική τροπολογία συμπεριλήφθηκε στις περιοχές που μπορεί να κατασκευασθεί καζίνο και ο Φλοίσβος. Στις 21/12/94 ο Λιβανός ανακοίνωσε ότι επιλέχθηκε ως πλειοδότητρια εταιρεία για το καζίνο του Φλοίσβου η κοινοπραξία "Καζίνο Αθηνών", η προσφορά της οποίας για την άδεια ήταν 11 δις. Κύριος μέτοχος της κοινοπραξίας και διαχειρίστρια είναι η νοτιοαφρικανική εταιρεία Sun International, την οποία ελέγχει μια ύποπτη προσωπικότητα, ο Σολ Κέρζνερ, κατηγορούμενος στο εξωτερικό για δωροδοκία, διαφθορά, απάτη και ψευδορκία και διεθνώς γνωστός σαν απατεώνας.

Η αγγλική εταιρεία "London Clubs International" (LCI), που συμμετείχε στο διαγωνισμό, με ανακοίνωσή της στις 2/2 επισημαίνει μια σειρά από πλημμέλειες στη διενέργεια του διαγωνισμού, η σημαντικότερη από τις οποίες είναι ότι «η κοινοπραξία προσκλήθηκε να λάβει μέρος στο Β' στάδιο της διαδικασίας του διαγωνισμού χωρίς να έχει διέλθει στην πραγματικότητα το Α' στάδιο, που αποτελούσε το πρόγραμμα επιλογής της για συμμετοχή στο Β'» (Ελ. Τύπος, 22/2). Σύμφωνα με το Μάνο, «η επιλεγείσα προσφορά υπεβλήθη την 9η Σεπτεμβρίου 1994 και η επιλεγείσα κοινοπραξία συνεστήθη την 11η Νοεμβρίου, ενώ στο διαγωνισμό δικαιούνται να μετέχουν κοινοπραξίες που έχουν υπογράψει συμφωνητικό κοινοπραξίας που κατατίθεται στην επιτροπή με την προσφορά» (Ελ. Τύπος, 22/2).

Αυτό είναι το σκάνδαλο της παράνομης ανάθεσης, που έγινε με αποκλειστικό σκοπό τη διάσωση του τηλεοπτικού σταθμού του ΣΚΑΪ από τη χρεωκοπία και το κλείσιμο.

Ο Γιάννης Αλαφούζος εμπλέκεται στην όλη διαδικασία σα μεσάζοντας της κοινοπραξίας στον κρατικό μηχανισμό, με αντάλλαγμα τη διάσωση του χρεωκοπημένου τηλεοπτικού σταθμού του ΣΚΑΪ από το κλείσιμο. Συγκεκριμένα, τα χρέη της διαχειρίστριας εταιρείας του ΣΚΑΪ "ΕΡΜΗΣ Α-Ε" δεν επέτρεπαν τη συνέχιση της λειτουργίας του τηλεοπτικού σταθμού. Ο Αλαφούζος επιδόθηκε στην αναζήτηση χρηματοδότη και τελικά κατέληξε στον Πανούση, μεγαλοεργολάβο της εταιρείας ΑΤΠ-ΚΑΤ, που συμμετέχει στην κοινοπραξία "Καζίνο Αθηνών" με μεγάλο ποσοστό. Ο Αλαφούζος ζήτησε από τον Πανούση μίζα 5 δις δεκατομμυρίων, η οποία θα εμφανιζόταν σαν τίμημα για την αγορά του 50% του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης του ΣΚΑΪ και του ραδιοφωνικού σταθμού ΜΕΛΩΔΙΑ FM, για να μεσολαβήσει στην κοινοπραξία για την ανάθεση του καζίνο.

Πράγματι, στις 30/12/94 υπογράφηκε ένα τέτοιο συμφωνητικό πώλησης, που προέβλεπε ότι τη διαχείριση των τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταμών θα αναλάμβανε μια νέα εταιρεία, στην οποία θα συμμετείχε κατά 50% ο Πανούσης, ο οποίος και θα κατέβαλλε 5 δις δεκατομμύρια για τη συμμετοχή αυτή, και κατά 50% ο Αλαφούζος. Αυτή η εισροή των 5 δις δεκατομμυρίων στο ταμείο του ΣΚΑΪ θα τον έσωζε από το αναπόφευκτο λουκέτο. Η μεσολάβηση του Αλαφούζου δεν μπορούσε παρά να ευοδώσει. Ο Λιβανός προχώρησε στην ανάθεση του καζίνο στην κοινοπραξία, ύστερα βέβαια από το πράσινο φως που έδωσε ο Παπανδρέου.

Στις 20 Ιανουαρίου του 1995 εγκρίνεται η άδεια για το καζίνο του Φλοίσβου. Μετά την έγκριση ακολούθησε συνάντηση Αλαφούζου-Πανούση στο γραφείο του Λιβανού. Τελικά ο Πανούσης αρνήθηκε να υπογράψει τα οριστικά συμφωνητικά και αστραπιαία ο Αλαφούζος κατέθεσε αγωγή εναντίον του, με την οποία ζητά αποζημίωση 13.840.000.000 δρχ. από τον Πανούση για αθέτηση συμφωνίας (Παρόν, 19/2). Πρόκειται για μια αγωγή 29 σελίδων, με την οποία ο Αλαφούζος έχει το θάρρος να ζητήσει τη μίζα του από το δικαστήριο. Και αυτό μπορεί να το κάνει γιατί έχει τις πλάτες της κυβέρνησης.

Το ερώτημα είναι γιατί ο Αλαφούζος αναγκάστηκε να βρεθεί στη θέση του "πνιγμένου που πλάνεται από τα μαλλιά του", γιατί το πανίσχυρο σοσιαλφασιστικό μπλοκ δεν μπόρεσε να σώσει έναν πιστό και πολύτιμο συνεργάτη από τη χρεωκοπία. Αυτή η αδυναμία έχει να κάνει κατ' αρχήν με την άθλια οικονομική κατάσταση του ΣΚΑΪ. Τα οικονομικά χρέη του τηλεοπτικού σταθμού ανέρχονταν σε 22 δις δεκατομμύρια, ενώ οι τόκοι ανέρχονταν σε άλλα 5 δις (Ελ. Τύπος, 17/2). Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, ο Παπανδρέου ανέλαβε προσωπικά την εξεύρεση αγοραστή, στρεφόμενος και σε "ελεγχόμενες" κα-

τασκευαστικές εταιρείες, που δεν ήταν διατεθειμένες να "πετάξουν τα λεφτά τους", όπως ακριβώς ο Πανούσης. Κανένας φασισμός που δεν μπορεί να ελέγξει απόλυτα την οικονομική και πολιτική ζωή μιας χώρας, όπως είναι εδώ ο σοσιαλφασισμός, δεν μπορεί να επιβάλει σε κάποιον ιδιώτη να "αυτοκτονήσει" αναλαμβάνοντας την ευθύνη να τακτοποιήσει τόσο υψηλά χρέη. Ο σοσιαλφασισμός μπορεί να ελέγχει σε μεγάλο βαθμό την οικονομική ζωή της χώρας, αλλά δεν την έχει υποτάξει ολόκληρα. Αλλιώς γι' αυτό ακριβώς πασχίζει. Αυτό δείχνει και η υποτιθέμενη εξέγερση του υποτακτικού Αλαφούζου, ο οποίος προχώρησε στην αγωγή για να παρασύρει, τουλάχιστον, με την πτώση του και τον σοβινο-ΠΑΣΟΚ Λιβανό. Είναι βέβαια σαφές ότι ο Παπανδρέου θα προσπαθήσει με νύχια και με δόντια να σώσει κάτι από το ΣΚΑΪ, αλλά όχι το Λιβανό.

Το γεγονός ότι η κυβέρνηση Παπανδρέου δέχτηκε να εμπλακεί σε μια τέτοια περιπέτεια για να αποφυγήσει το κλείσιμο του ρωσόδουλου ΣΚΑΪ δείχνει και τη γενικότερη αδυναμία που έχει στον έλεγχο των ΜΜΕ, και ειδικά των καναλιών. Το ΜΕΓΑ και ο ΑΝΤΕΝΝΑ δεν είναι τόσο αντιδυτικά και τόσο ρωσόδουλα όσο θα έπρεπε. Γι' αυτό και η περιπέτεια του Αλαφούζου χρησιμοποιείται για να δυναμώσει η επίθεση που έχει εξαπολύσει ο σοσιαλφασισμός, με μπροστάρη το ψευτοΚΚΕ, ενάντια στα "διαπλεκόμενα συμφέροντα" του Τύπου και των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων.

Βέβαια, η ρώσικη εκστρατεία έχει την αιχμή της όχι στο ΣΚΑΪ αλλά στον Κυριακού, τον Τεγόπουλο, το Βαρδινογιάννη και το Λαμπράκη, στους "δυνατούς του χρίματος". Την αδέξια πινελιά της στην επίθεση αυτή προσθέτει και η "Αυριανή", που επικαλούμενη απόρητο έγγραφο από τα αρχεία της ΚGB αποκαλύπτει ότι ο Μπόμπλας είναι έμμισθος πράκτορας της (!) (Αυριανή, 26/2/95). Αυτά για το ψευτοΚΚΕ είναι ίσως διαπλεκόμενα, αλλά όχι επικίνδυνα συμφέροντα.

Οι καταγγελίες του Αλαφούζου προκάλεσαν την επέμβαση του εισαγγελέα Κολιοκόστα, που ξεκίνησε προκαταρκτική εξέταση στις 21/2. Όμως ο Κολιοκόστας διέταξε προκαταρκτική εξέταση και για τα "θαλασσοδάνεια" του Αλαφούζου από την Εθνική δάνεια που πήρε ο Αλαφούζος χωρίς να προσφέρει τις προβλεπόμενες από το νόμο εγγυήσεις, γεγονός που προκάλεσε την οργή του συγκροτήματος. Σε ανακοίνωση της "ΕΡΜΗΣ Α-Ε" η ενέργεια Κολιοκόστα χαρακτηρίζεται "νομικά πάσχουσα" και ο ίδιος ο Κολιοκόστας αναφέρεται ότι «καθίσταται εκών-άκων προαγωγός της συκοφαντίας και του εκβιασμού» (Ελ. Τύπος, 23/2).

Είναι σαφές ότι οποιαδήποτε κυβέρνηση που σέβεται τον εαυτό της θα έπρεπε πρώτα από όλα να αποκηρύξει κάθε σχέση με τον Αλαφούζο και να στιγματίσει την πρά-

ξη του Λιβανού. Αντίθετα, η κυβέρνηση σφυρίζει αδιάφορα δηλώνοντας δια στόματος Βενιζέλου απλώς ότι «η κυβέρνηση δεν είχε και δεν έχει ασχοληθεί με το θέμα του καζίνο σε επίπεδο υψηλότερο του υπουργείου Τουρισμού» και αφήνει το Λιβανό να υπερασπιστεί "μόνος του" τον εαυτό του. Ο ίδιος ο Παπανδρέου δεν έχει κάνει καμία δήλωση, δεν έχει ζητήσει ούτε καν να συναντηθεί με τον υπουργό και έχει αναθέσει όλη την υπόθεση στο Λιβανό.

Είναι το ίδιο αυτονόητο ότι μία ΕΣΗΕΑ που σέβεται τον εαυτό της θα έπρεπε να είχε διαγράψει τον Αλαφούζο από μέλος της, αλλά η σοσιαλφασιστική ΕΣΗΕΑ περιορίζεται στο να ανησυχεί για τα εργασιακά δικαιώματα των δημοσιογράφων που εργάζονται στο σταθμό (Ελ. Τύπος, 18/2).

Ο ίδιος ο Λιβανός έχει δηλώσει ότι «κάποιοι μέσα στο ΠΑΣΟΚ θέλουν να του κόψουν το κεφάλι» και ότι «μπορεί να υποβάλει παραίτηση, μπορεί και να μην υποβάλει». Ο Λιβανός, που έχει αφεθεί μόνος του να υπεραμυνεται της νομιμότητας των ενεργειών του, έχει εμπλακεί κατά καιρούς και σε άλλα πιο "μικρά" σκάνδαλα, που αφορούσαν τα καζίνα Πατρών και Λουτρακίου και που δεν πήραν έγκταση. Αν και ρωσόφιλος στην πολιτική του, φαίνεται ότι ενοχλεί την κλίκα Λαλιώτη-Παπανδρέου και για το λόγο αυτό αφήνεται ακάλυπτος. Χαρακτηριστικό είναι πόσο άνετα η κυβέρνηση κάλυψε ένα άλλο μεγάλο σκάνδαλο που ξέσπασε λίγο πριν από το σκάνδαλο του Φλοίσβου, αυτό της Τέτης Γεωργαντοπούλου, της συμβούλου του Πρωθυπουργού, που διατηρούσε διαφημιστική εταιρεία, αν και της απαγορευόταν από το νόμο λόγω της ιδιότητάς της. Παρά το γεγονός ότι εναντίον της ασκήθηκε ποινική δίωξη, ο υφυπουργός Τύπου Χυτήρης με ανακοίνωσή του στις 17/2 δήλωνε ότι «η κυρία Τέτη Γεωργαντοπούλου χαιρεί της εμπιστοσύνης του πρωθυπουργού και ασκεί κανονικά τα καθήκοντά της». Ο Λιβανός όμως δε χαιρεί της εμπιστοσύνης του πρωθυπουργού και η αποπομπή του από την κυβέρνηση καθυστερεί γιατί είναι απαραίτητη η ενότητα ενόψει της προεδρικής εκλογής. Το πιθανότερο είναι να γίνει στον επερχόμενο ανασηματισμό.

Σ' αυτή την επίθεση εναντίον του Λιβανού τα πυρά στρέφονται και ενάντια στη δημοσιογράφο του ΣΚΑΪ Έλλη Στάη, η οποία, αν και ανήκει στο πρωθυπουργικό περιβάλλον, αποδείχτηκε εδώ και καιρό πολύ περισσότερο σοβινίστρια από όσο θα έπρεπε για να μπορεί να προπαγανδίζει με συνέπεια τις θέσεις της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα. Γι' αυτό συχνά συγκρούστηκε με τη γραμμή των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ στο εσωτερικό μέτωπο.

Επιπλέον είχε την ατυχία να συζεί με το Λιβανό, ο οποίος εκτός των άλλων έχει αγοράσει και ένα διαμέρισμα αξίας 800.000 δολαρίων στην Αθήνα για να το χρησιμοποιεί αυτός και η σύντροφός του.

Ο ίδιος λέει ότι το διαμέρισμα αυτό ανήκει σε μια σαουδαβική εταιρεία και δεν έχει καμία σχέση με το πρόσωπό του. Όμως γεγονός είναι ότι τα κοινόχρηστα βγαίνουν στο όνομά του και ότι η Στάη είναι συμμετοχος σ' αυτό το σκάνδαλο (Α.Τ., 20/2).

Η Ν.Δ. μέσω του εκπροσώπου Τύπου Μαγγίνα μίλησε για συναλλαγή κυβέρνησης-Αλαφούζου-Πανούση και έφερε το θέμα στη Βουλή με επερώτηση τεσσάρων βουλευτών και ομιλητή το Μάνο και τον Κασσίμη. Οι τελευταίοι ήταν περισσότερο αντιπασοκικοί απ' ό,τι ήθελε ο Έμπερτ, γι' αυτό και δέχθηκαν την κριτική του.

Στην Βουλή συζητήθηκε και σχετική επερώτηση του ψευτοΚΚΕ, που αφορούσε όχι την ίδια τη συναλλαγή, αλλά δύο θέματα: «Την ανάκληση της άδειας και την επανεξέταση του όλου εγχειρήματος της χορήγησης αδειών καζίνο σε μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα (!)», γιατί, σύμφωνα με το ψευτοΚΚΕ, η όλη διαδικασία χορήγησης σε ιδιώτες αδειών καζίνων αποτελεί σκάνδαλο «λόγω της εκχώρησης χρυσοφόρων τομέων σ' αυτούς, αλλά και γιατί η όλη διαδικασία είχε στοιχεία αδιαφάνειας και κινδύνους να πάρει το χαρακτήρα συναλλαγής». Δε λείπει βέβαια η αναφορά στα διαπλεκόμενα συμφέροντα (Ρ, 22/2). Η έμφαση του ψευτοΚΚΕ δεν είναι ούτε στο ίδιο το σκάνδαλο ούτε στις ευθύνες της κυβέρνησης, αλλά στην ιδιωτικοποίηση των καζίνων. Τα καζίνα, λοιπόν, αποτελούν κι αυτά εθνικό πλούτο και μέσο ψευδοχρηματοποίησης του λαού, ενώ, αν και πρέπει να απαγορευτεί ο ιδιωτικός τζόγος στην Ελλάδα, πρέπει, βέβαια, να γίνει μια εξαίρεση για το ξυστό του Κόκκαλη, ο οποίος αντιπροσωπεύει μεν "μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα", αλλά εξυπηρετεί και τα συμφέροντα του σοσιαλφασισμού.

Ο ΣΥΝ με δήλωση του Κωνσταντόπουλου δίνει την απόλυτη εμπιστοσύνη του στις ενέργειες της Δικαιοσύνης και δεν μπαίνει στον κόπο να κάνει καμία πολιτική καταγγελία (Αυριανή, 22/2).

Έτσι το σοσιαλφασιστικό μπλοκ καλύπτει ουσιαστικά το μεγαλύτερο σκάνδαλο σ' αυτή την υπόθεση, που είναι η χρηματοδότηση από την κυβέρνηση ενός ιδιωτικού σταθμού για την προπαγάνδη της πολιτικής της, και βγάζει σα σκάνδαλο μόνο αυτό που χτυπάει το σοβινιστή Λιβανό, αλλά και εμποδίζει τη δημιουργία μιας μεγάλης ιδιωτικής επιχείρησης από ένα μη ρωσόδουλο αφεντικό.

Με ένα σμπάρο πολλά τριγόνια. Ωστόσο το σκάνδαλο του Φλοίσβου ήταν αρκετά επώδυνο για το σοσιαλφασισμό, γιατί εξέθεσε ανεπανόρθωτα τον Αλαφούζο σαν πολιτικό απατεώνα και έδειξε για άλλη μια φορά την αδυναμία του να προστατέψει την επίφαση της νομιμότητας που τον στηρίζει. Όσο περνάει ο καιρός, τόσο περισσότερο θα αποκαλύπτεται πόση διαφθορά και πόσα βρώμικα σκάνδαλα στηρίζουν το σκοτεινό κράτος του σοσιαλφασισμού στην εξουσία.

Ο ΕΒΕΡΤ ΚΛΙΜΑΚΩΝΕΙ ΜΕ ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Όμως βγαίνει αδυνατισμένος

Ο σοσιαλφασισμός καθιέρωσε στην πολιτική ζωή της χώρας σχολή εξόντωσης πολιτικών αντιπάλων, εσωκομματικών και εξωκομματικών, με τη χρήση δικαστικών σκανδάλων. Αντλώντας από την πολύτιμη πείρα του νεοδεξιού μπλοκ ο νεοφερμένος Έβερτ, σαν καλός μαθητής, εφάρμοσε με συνέπεια την ίδια μέθοδο εναντίον του Δημοτροκάλλη, ο οποίος, ακόμα και μετά τη διαγραφή του από τη Νέα Δημοκρατία, παρέμεινε πρωτοκλασάτο στέλεχος της μητσοτακικής τάσης με δράση και επιρροή στη βάση. Εναντίον του ο Έβερτ απηύθυνε την κατηγορία της κατάχρησης κομματικών χρημάτων και με την ίδια κατηγορία κατέθεσε μήνυση εναντίον του.

Ο Έβερτ έθεσε σε κίνηση τις διαδικασίες για το τελικό ξεκαθάρισμα για να μπορέσει να επιβάλει χωρίς εμπόδια στο κόμμα τη ρωσόφιλη πολιτική στα εθνικά ζητήματα και την οικονομία, καθώς και την οικογενειακή κατεύθυνση. Ο Δημοτροκάλλης δεν είναι ένα τυχαίο πρόσωπο. Ήταν και συνεχίζει να είναι ο πιο στενός συνεργάτης του Μητσοτάκη, και μέσω της κίνησης ΠΟΛΙΤΙΣΩ ασκούσε κριτική στην εβερτική πολιτική τόσο στο εθνικό όσο και στο οικονομικό επίπεδο και καλούσε ουσιαστικά σε μία εξέγερση της βάσης ενάντια στην ηγεσία. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είχε διαγραφεί και από τη Ν.Δ με απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου στις 8/12/94. Σύμφωνα με τη σχετική απόφαση, «σειρά άρθρων, δηλώσεων, απόψεων και ενεργειών αλλά και δημοσιευμάτων συνιστούσαν αντικομματική συμπεριφορά σύμφωνα με τις από εικοσαετίας ισχύουσες διατάξεις του καταστατικού και του κανονισμού λειτουργίας του Πειθαρχικού Συμβουλίου» (Κ, 9/12). Στη διαγραφή αυτή, που έγινε με εξαιρετικά συνοπτικές διαδικασίες, είχαν αντιδράσει ο Μητσοτάκης, ο Κούβελας και μία σειρά άλλων στελεχών.

Αν εκείνη η διαγραφή κρίθηκε τότε σύμφωνα με το καταστατικό της ΝΔ νόμιμη, αυτή η μήνυση αποδίδει στον εισαγγελέα, αυθαίρετα, εξουσίες κομματικών οργάνων, βάζει την ποινική δικαιοσύνη στην εσωτερική λειτουργία των κομμάτων και εισάγει έτσι νέα ήθη στην πολιτική ζωή της χώρας. Σ' αυτή την περίπτωση ο μαθητής ξεπέρασε το δάσκαλο.

Η υπόθεση της κατάχρησης χρημάτων από το Δημοτροκάλλη πρωτοεμφανίστηκε στο Βήμα. Στις 19/2 σε πρωτοσέλιδο άρθρο του με τίτλο *Θα τον κλείσω φυλακή* ανέφερε ότι ο Δημοτροκάλλης δεν είχε αποδώσει, σύμφωνα με έλεγχο που έγινε από τους αρμόδιους του κόμματος, κουπόνια αξίας 60.000.000 από το σύνολο των κουπονιών αξίας 200.000.000 που είχε παραλάβει στα πλαίσια της οικονομικής εξόμησης του κόμματος στις εκλογές του 1993. Στο ίδιο άρθρο αναφέρεται ότι ύστερα

από επανειλημμένες οχλήσεις για την απόδοση των κουπονιών ο Δημοτροκάλλης έστειλε ένα σάκκο στη Ρηγίλλης, στον οποίο περιέχονταν μεν κουπόνια αξίας 200.000.000 εκατομμυρίων, αλλά από αυτά ένας αριθμός κουπονιών αξίας 60.000.000 που ήταν κομμένα είχε χρεωθεί σε άλλους βουλευτές της Ν.Δ. Σύμφωνα με δημοσιεύματα του Έθνους και της *Ελευθεροτυπίας*, τα στοιχεία στο Βήμα τα έδωσε ο ίδιος ο Έβερτ, ο οποίος ήθελε να βγάλει προς τα έξω αυτή την καθαρά εσωκομματική υπόθεση.

Αυτή είναι η ιστορία του Έβερτ, ο οποίος δε δικαιούται να ανακαλύπτει τώρα ότι αυτά τα χρήματα ήταν αντικείμενο κατάχρησης εφόσον συμμετείχε και στην Οικονομική Επιτροπή της Ν.Δ. και στην Κεντρική Επιτροπή Προεκλογικού Αγώνα, η οποία διαχειρίστηκε τα οικονομικά. Όμως η πρακτική των κομμάτων σε προεκλογικές εκστρατείες διαψεύδουν αυτή την ιστορία. Στελέχη της ΝΔ, σύμφωνα με νεότερο δημοσίευμα του Βήματος στις 26/2, περιέγραψαν το μηχανισμό συγκέντρωσης χρημάτων κατά την προεκλογική περίοδο του 1993 σε συνομιλία τους με την εφημερίδα. Το τελευταίο δίμηνο πριν από τις εκλογές η κομματική ηγεσία της Ν.Δ., για να εξασφαλίσει πόρους με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα, έδωσε οδηγίες σε ένα σχετικά μεγάλο αριθμό επίλεκτων στελεχών στα οποία είχε εμπιστοσύνη να μην ακολουθήσουν την κανονική διαδικασία με τα κουπόνια. Ο έκτακτος μηχανισμός που συγκροτήθηκε προέβλεπε ότι τα χρήματα που θα συνέλεξαν είτε θα τα χρησιμοποιούσαν οι ίδιοι για προκαθορισμένους σκοπούς είτε θα τα παρέδιδαν σε άλλα στελέχη εκ των προτέρων ορισμένα από την κομματική ηγεσία. Τις περισσότερες φορές τα μπλοκ των κουπονιών έμεναν άθικτα, ενώ τα χρήματα συλλέγονταν συστηματικά. Η δικαιολόγηση των δαπανών που γίνονταν με τη χρήση των χρημάτων που είχαν μαζευτεί με αυτή τη μέθοδο γινόταν επίσης εξαιρετικά πρόχειρα λόγω των συνθηκών της εκλογικής μάχης.

Αποτέλεσμα αυτών των μεθόδων ήταν, σύμφωνα με τον *Αδέσμευτο Τύπο* (27/2), 105 από τους 109 βουλευτές και εκατοντάδες κομματικές οργανώσεις να μην έχουν επιστρέψει κουπόνια. Η συνεπής εφαρμογή της τακτικής της μήνυσης θα οδηγούσε σε ποινική δίωξη εναντίον του μισού κομματικού μηχανισμού της Ν.Δ.

Αυτό είναι και το δεύτερο τερατώδες σημείο αυτής της μήνυσης. Η διαχείριση των κομματικών χρημάτων από τα μέλη ενός κόμματος αποτελεί εσωκομματική υπόθεση. Η κακή διαχείριση από ορισμένα μέλη μπορεί να αποτελέσει βάση κριτικής από τα κομματικά όργανα και να οδηγήσει στη λήψη πειθαρχικών μέτρων. Ποτέ όμως ένα κόμμα δεν καλεί

τον εισαγγελέα να λύσει τις δικές του υποθέσεις. Αυτή είναι μία εξελιγμένη μορφή της κάθαρσης, μορφή η οποία εισάγει τακτικές πολιτικής πάλης που καμία σχέση δεν έχουν με τη δημοκρατία. Ο Έβερτ σαν εκκολλημένο μέλος του σοσιαλφασισμού αντιμετωπίζει το ίδιο πρόβλημα που είναι και η μεγαλύτερη αδυναμία του σοσιαλφασισμού και κάθε φασισμού: Να κερδίσει το πολιτικό παιχνίδι με ανοιχτή πολιτική πάλη. Όμως ο Έβερτ φαίνεται ότι δεν τα πάει τόσο καλά μ' αυτό το χτύπημα.

Χαρακτηριστικό της αδυναμίας του είναι ότι προκάλεσε τις αντιδράσεις μετριωσθών στελεχών όπως ο Σουφλιάς, που δήλωσε ότι

«*αισθάνεται θλίψη και αγανάκτηση για όσα συμβαίνουν στην πολιτική ζωή της χώρας*», και εβερτικών όπως ο Δήμας, που έκφρασε τις ανησυχίες του για την κίνηση Έβερτ (Βήμα, 26/2), αλλά και την αντίδραση του αντιμητσοτακικού και μαχητικού υπερασπιστή του Έβερτ Κύρτσου, διευθυντή του Ε.Τ. Σε άρθρο του στον *Τύπο της Κυριακής* (26/2) για τη σύγκρουση Έβερτ-Μητσοτάκη αποδοκιμάζει ουσιαστικά την κίνηση Έβερτ χαρακτηρίζοντάς την ανταγωνιστική και δείγμα ανασιφάλλειας που δεν ταιριάζει σε ηγέτη μεγάλου κόμματος, και ζητά τη συμφιλίωση Έβερτ-Μητσοτάκη. Σε άλλο άρθρο του στο περιοδικό *Έξτρα* του *Τύπου της Κυριακής* μιλάει για το σκάνδαλο Αλαφούζου και αναφέρεται σε βουλευτές της Ν.Δ. που ήταν προσκνημένοι στον Αλαφούζο. Η αναφορά βέβαια δεν μπορεί παρά να γίνεται για τον Έβερτ, και αποτελεί και μία έμμεση κριτική για το χρονικό σημείο που επιλέχτηκε να έρθει αυτή η εσωκομματική σύγκρουση στην επιφάνεια, δηλαδή ενώ το σκάνδαλο Αλαφούζου είναι στην πρώτη γραμμή της δημοσιότητας. Ο Έβερτ αρχίζει να περνάει σοβαρές δυσκολίες στην ηγεσία της Ν.Δ.

Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Έχουμε γράψει και στο παρελθόν στην εφημερίδα μας για τον αγώνα δρόμου που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στις ρωσόδουλες και τις σοβινιστικές δυνάμεις μέσα στην Εκκλησία. Είναι λογικό η Μόσχα να θέλει υποταγή όλων των ορθόδοξων κάτω από τη σκέπη της.

Βέβαια, όπως πάντα προσπαθεί να προχωράει βήμα-βήμα χωρίς να ξεμπροστιάζεται, αφού ακόμα είναι στο στάδιο του εφησυχασμού της Δύσης. Δηλαδή δεν παίζει το παιχνίδι της με τον πατριάρχη της Μόσχας Αλέξιο, ένα πρόσωπο φθαρμένο μιας και είναι γνωστό ότι είχε και έχει πολιτικό ρόλο σαν καγκεμίτης, αλλά με το Βαρθολομαίο, τον πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης, μιας και περνάει η μορφή του στη Δύση, αλλά και γιατί ο ρόλος του Πατριαρχείου αυτού είναι «οικουμενικός», δηλαδή έχει την πρωτοκαθεδρία ανάμεσα σε όλα τα Πατριαρχεία και τις αυτοκέφαλες ορθόδοξες εκκλησίες. Ακόμη γιατί από κει μπορεί να στριμώξει την ελληνική εκκλησία. Παρ' όλα αυτά ούτε το Πατριαρχείο είναι της απόλυτης εμπιστοσύνης της Μόσχας. Τώρα διαπραγματεύεται με τον Νικόλαο Πατριάρχη της Εσθονίας που θέλει να φύγει από τη Μόσχα. Η Μόσχα δυσανασχετεί και ο Νικόλαος προσπαθεί να πείσει το Πατριαρχείο να υπαταχτεί στη Μόσχα.

Είναι δεδομένο ότι η πολιτική της ρώσικης υπερδύναμης για τη δημιουργία του ορθόδοξου τόξου στα Βαλκάνια πρέπει να περάσει μέσα από την κυριαρχία στις εκκλησίες της Ελλάδας, της Κύπρου, αλλά και της ομογένειας στη Βόρεια Αμερική, όχι απλά φιλορώσων σοβινιστών, αλλά ρωσόδουλων, που θα υποτάξουν τους πιστούς και τους λαούς στη ρώσικη πολιτική. Έχουν ανταπάτες αυτοί οι ορθόδοξοι (κλήρως-πιστοί) που πιστεύουν ότι θα φτιάξουν ένα μέτωπο με τους «αδελφούς ομόθρησκους» από Κύπρο-Ελλάδα-Σερβία-Βουλγαρία-Ρουμανία και Ρωσία. Αυτό που θα προκύψει στο τέλος είναι μια υποταγή όλων, ακόμα και των κληρικών, στη ρώσικη αρκούδα.

Έτσι, έχουμε διάφορα γεγονότα τον τελευταίο καιρό που δείχνουν τις προσπάθειες για κατάχτηση θέσεων. Το πιο μεγάλο γεγονός που βλέπουμε αυτή την εποχή στην Εκκλησία είναι η διαμάχη ανάμεσα στους Ιερωνυμικούς (Θεολόγος-Νικόδημος) και στους Σεραφειμικούς. Μάλιστα η διαμάχη αυτή έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις με

τις γνωστές συγκρούσεις στην Κηφισιά, αλλά κυρίως στη Λάρισα, όπου το κράτος του νεοδεξιού μπλοκ με τα ΜΑΤ επιτίθεται κατά των πιστών του Θεολόγου, προκειμένου να επιβάλει τον αρεστό του Σεραφείμ.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα. Πρώτα-πρώτα οι Ιερωνυμικοί είναι χουντικοί του Παλαδόπουλου που έχουν δεσμούς με τη Δύση, π.χ τον πρώην βασιλιά Κωνσταντίνο, και με την Ευρώπη, γι' αυτό και απευθύνονται στους θεσμούς του αστικού κράτους, όπως είναι το Συμβούλιο Επικρατείας, αλλά και στο Συμβούλιο της Ευρώπης ζητώντας δικαιοσύνη και συμπαράσταση, την οποία και κερδίζουν.

Απ' την άλλη έχουμε τους Σεραφειμικούς, που είναι χουντικοί του Ιωαννίδη και εκφράζουν το σοβινιστικό αντιδυτικισμό και δεν υπολογίζουν τους θεσμούς ούτε του αστικού κράτους ούτε του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Αυτή τη σύγκρουση εκμεταλλεύονται οι ρωσόδουλοι Χριστόδουλοι Δημητριάδος και Καλλίνικος Πειραιά, για να εκθέσουν ανεπανόρθωτα τους Σεραφειμικούς και να βγουν στο πεδίο της μάχης (Ιερωνυμικών-Σεραφειμικών) ως ειρηνιστές και αδιάφοροι και να αρπάξουν, μάλλον μετά το θάνατο του Σεραφείμ, τη νίκη της Εκκλησίας της Ελλάδας. Όμως μέχρι να γίνει η μεγάλη μάχη μεταξύ ρωσόδουλων (Χριστόδουλος) και σοβινιστών (Σεραφείμ), την ώρα που συνεχίζονται οι ανοιχτές συγκρούσεις Ιερωνυμικών-Σεραφειμικών προς τα έξω, μέσα γίνεται μια μάχη κατάχτησης θέσεων ανάμεσα σε Σεραφειμικούς και ρωσόδουλους.

Δε γίνεται πόλεμος μόνο στη Βοσνία και την Τσετσενία, αλλά και μέσα στη Μονή Πετράκη μάχη σώμα με σώμα για κατάχτηση μητροπόλεων. Θα αναφέρουμε συγκεκριμένα απόσπασμα της *Ελευθεροτυπίας*, 26 Γενάρη: «*Κατραπακιά* "κατά της θεωρούμενης αντισεραφειμικής τρώικας (των μητροπολιτών Πειραιώς Καλλίνικου, Δημητριάδος Χριστόδουλου, Καλαβρυτών Αμβρόσιου) χαρακτηρίσε ο μητροπολίτης Ζακύνθου (πρώην Δωδώνης) Χρυσόστομος την επιλογή στη Μητρόπολη Νικαίας του αρχιεπισκόπου Αλέξιου Βρυώνη, που ήταν ως τώρα πρωτοσύγκελλος του αρχιεπισκόπου. Ο αρχιεπίσκοπος Βρυώνης υπερίσχυσε με 29 ψήφους τον αρχιεπίσκοπο Πρωτοπαπά και Πιστολή, που έλαβαν 22 και 15 ψήφους αντίστοιχα».

Αλλά και στις μητροπόλεις Ξάνθης, Μαντινείας και Ναυπάκτου εκλέχτηκαν οι αρεστοί του Σεραφείμ, με εξαίρεση την Κόνιτσα, όπου ο σεραφειμικός αρχιεπίσκοπος Αττικής Χρυσόστομος έχασε από τον αρχιεπίσκοπο Κορυτσάς Τρεμπέλα. Αλλά μέσα στον πόλεμο είναι οι αλλαγές ολόκληρων δήμων, π.χ οι δήμοι Κερατσινίου και Περάματος, που ανήκουν εκκλησιαστικά στη Μητρόπολη της Κοκκινιάς, υπήρχε πρόταση να προσαρτηθούν στη Μητρόπολη Κυθήρων !!!

Όμως: «*Την αναβολή της συζήτησης για την προσάρτηση στην Ιερή Μητρόπολη Κυθήρων των δήμων Περάματος και Κερατσινίου πρότεινε τελικά χθες το πρωί ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ. Η πρόταση αυτή γνωστοποιήθηκε από τον εκπρόσωπο Τύπου της Ιεράς Συνόδου Ιωάννη Χατζηφώτη προς τους ελαχίστους που είχαν συγκεντρωθεί χθες το πρωί έξω από την Μονή Πετράκη, προκειμένου να διαμαρτυρηθούν για τη συγχώνευση. Μετά από αυτό οι συγκεντρωμένοι αποχώρησαν, ενώ εκτιμάται ότι η απειλούμενη κρίση απεσοβήθη*». Όσο περνάει ο καιρός η μάχη θα εξύνεται και θα βλέπουμε και άλλα φαινόμενα σαν αυτά της Λάρισας.

Το νόημα της διαδοχής

Οι ρωσόδουλοι έχουν φαγωθεί για τη μετάβαση στη μετα-ανδρική εποχή.

Ο Παπανδρέου, καθώς φαίνεται, δεν έχει πολλή ζωή μπροστά του και θέλουν να ταχτοποιήσουν από τώρα το θέμα της διαδοχής. Φοβούνται μην τυχόν και πεθάνει ο Παπανδρέου με τον Τσοχατζόπουλο γραμματέα της ΚΕ. Γι' αυτό παλεύουν δύο σενάρια: Το ένα, το καλύτερο γι' αυτούς, είναι να γίνει γραμματέας γρήγορα ο Λαλιώτης και ο Τσοχατζόπουλος αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, και το δεύτερο να φτιαχτεί μια τρώικα Τσοχατζόπουλου-Αρσένη-Σημίτη στη θέση του γραμματέα της ΚΕ.

Ο Παπανδρέου παλεύει πολύ το πρώτο, αλλά ο Τσοχατζόπουλος αντιδρά σθεναρά. Το δεύτερο φαίνεται πιο πιθανό και πιο εύκολο. Σε μια τέτοια περίπτωση ο Λαλιώτης θα βρεθεί απέξω, αλλά θα παίξει με τις αντιθέσεις των τριών παίρνοντας με το μέρος του τον «ορθόδοξο-σοβινιστή» Αρσένη και τον ευρωπαϊόφιλο Σημίτη μέχρι την πτώση του αυτοδυναμικού Τσοχατζόπουλου.

νιστών, αλλά ρωσόδουλων, που θα υποτάξουν τους πιστούς και τους λαούς στη ρώσικη πολιτική. Έχουν ανταπάτες αυτοί οι ορθόδοξοι (κλήρως-πιστοί) που πιστεύουν ότι θα φτιάξουν ένα μέτωπο με τους «αδελφούς ομόθρησκους» από Κύπρο-Ελλάδα-Σερβία-Βουλγαρία-Ρουμανία και Ρωσία. Αυτό που θα προκύψει στο τέλος είναι μια υποταγή όλων, ακόμα και των κληρικών, στη ρώσικη αρκούδα.

Έτσι, έχουμε διάφορα γεγονότα τον τελευταίο καιρό που δείχνουν τις προσπάθειες για κατάχτηση θέσεων. Το πιο μεγάλο γεγονός που βλέπουμε αυτή την εποχή στην Εκκλησία είναι η διαμάχη ανάμεσα στους Ιερωνυμικούς (Θεολόγος-Νικόδημος) και στους Σεραφειμικούς. Μάλιστα η διαμάχη αυτή έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις με

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΟΜΕΡΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΜΕ ΤΑ ΣΕΡΒΟΠΟΥΛΑ

Η συμμετοχή της ελληνικής αστικής τάξης στο ρωσοσέρβικο άξονα του πολέμου και η συμμαχία της Ελλάδας με τη φασιστική Σερβία αποτελεί ντροπή για τη χώρα και τον ελληνικό λαό. Σ' αυτό το "εθνικό μέτωπο" συμμετέχουν το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων, με ηγέτη το χιτλερικό ψευτοΚΚΕ. Αυτό το κόμμα καλύπτει με έναν "προοδευτικό αντιμπεριαλιστικό" μανδύα τη σερβική εισβολή στην Κροατία, τη Βοσνία και την κατοχή του 1/3 και το 70% των εδαφών αυτών των χωρών, αντίστοιχα.

Από πίσω του βρίσκεται όλος ο "επαναστατικός" βούρκος του εξωκοινοβουλευτικού χώρου. Δίπλα στο ψευτοΚΚΕ η αντιδραστική Εκκλησία και οι φασιστικές συμμορίες, με πρωτοπόρα τη "Χρυσή Αυγή", που στην πολιτική της γραμμή αγκαλιάζει τη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου" και βρίσκεται φανατικά στη ρωσόφιλη κατεύθυνση.

Έτσι οι Σέρβοι φασίστες έγιναν "αδέρφια μας", αδέρφια του ελληνικού έθνους στο φασισμό και το άδικο. Τη μαζική εκστρατεία προς το λαό της "αδερφοποίησης" έχουν αναλάβει κύρια η ΓΣΕΕ και τα κρατικά συνδικάτα του δημόσιου τομέα. Έρανοι για "τα παιδιά της Βοσνίας", "συμπάρταση στο σέρβικο λαό" είναι οι μορφές της φασιστικής προπαγάνδας.

Όμως αυτά δεν είναι όπως φαίνεται καθόλου αποτελεσματικά. Το κύριο πολιτικό εργαλείο αυτής της προπαγάνδας είναι η επίσκεψη "παιδιών από τη Βοσνία" στην

Ελλάδα και η διαμονή τους εδώ για αρκετό διάστημα. Στην πραγματικότητα αυτά τα παιδιά είναι Σερβία από τα κατεχόμενα εδάφη της Βοσνίας.

Συνολικά έρχονται περίπου 500 παιδιά κάθε εξάμηνο. Αυτά έρχονται σε επαφή με παιδιά απ' την Ελλάδα, "υιοθετούνται" από ελληνικές οικογένειες και επηρεάζουν πολιτικά έναν αριθμό ανθρώνων πολλαπλάσιο από το δικό τους αριθμό. Η διαστρεβλωμένη πραγματικότητα, το ψέμα, το μίσος για τους "μουσουλμάνους" της Βοσνίας που έχουν διδαχτεί απ' τους δήμιους γονείς τους και το άδικο μεταφέρονται μ' έναν αθώο και απλό τρόπο στις συνειδήσεις του ελληνικού λαού. Το δηλητήριο του άδικου που κουβαλάνε αυτά τα παιδιά μέσα στις καρδιές και τα μυαλά τους μεταγγίζεται αυτόματα στον ελληνικό λαό.

Τα Σερβία, ενώ είναι θύματα μιας χιτλερικής διαπαιδαγώγησης παρόμοιας με αυτής των ρατσιστών για τους μαύρους και των Γερμανών ναζιστών για τους Εβραίους, μετατρέπονται σε αναγκαστικούς θύτες που χρησιμοποιούνται για να καλλιεργήσουν στον ελληνικό λαό το αίσθημα του μίσους για τους Βόσνιους. Η χρησιμοποίηση των Σερβόπαιδων, που αδυνατούν να γνωρίσουν και το παραμικρό ίχνος της αλήθειας μέσα στον άδικο πόλεμο, αποτελεί έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Πρόκειται για χιτλερικό εμπόριο παιδιών.

Εδώ βρίσκεται και η υποκρισία αυτής της "ανθρωπιστικής αποστολής" των παιδιών στην Ελλάδα. Οι έλληνες σοσιαφασίστες τα φέρνουν εδώ δήθεν για να ζήσουν έστω για λίγες μέρες μέσα σε ειρηνικές συνθήκες. Αλλά πόση αλήθεια κρύβει αυτό μέσα του όταν διακηρύσσουν με πηχιαίους τίτλους ότι τα παιδιά αυτά είναι από τη Βοσνία ή απ' το Σεράγεβο; Δεν έχουν ούτε καν το θάρρος να πουν ότι αυτά τα παιδιά είναι Σέρβοι. Το ένα ψέμα ενώνεται μ' ένα άλλο.

Μόνο που δε σταματάει εδώ. Πέρσι τον Ιούνιο μικροί Σέρβοι από την Γκαρμπαβίτσα, το κατεχόμενο τμήμα του Σεράγεβο απ' τους Σέρβους φασίστες, φιλοξενήθηκαν για ένα μήνα στο παιδικό χωριό Βορείου Ελλάδας στο Φίλυρο. Το σχολείο της Γκαρμπαβίτσα έχει 1.500 παιδιά. Όταν επέστρεψαν πίσω η επικοινωνία με παιδιά και γονείς από το 65ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης συνεχίστηκε. Μετά το Σεπτέμβρη η επικοινωνία αυτή διακόπηκε "όταν το Σεράγεβο σφυροκοπήθηκε" (Καθημερινή, 21/2).

Ποιος σφυροκόπησε όμως το Σεράγεβο; Οι οβίδες βέβαια δεν πέφτουν μόνες τους. Μήπως οι Βόσνιοι βομβάρδισαν τους εαυτούς τους για να προκαλέσουν επέμβαση του ΝΑΤΟ; Αυτό είναι ένα αγαπημένο επιχείρημα των Σέρβων φασιστών και των αδερφών τους στην Ελλάδα. Μα, τότε ποιος πολιορκεί ποιον; Οι Βόσνιοι, όπως φαίνεται, πολιορκούν την ίδια τους τη χώρα! Τα έχουν καταφέ-

ρει καλά μέχρι τώρα. Αποτέλεσμα της "αυτοπολιορκίας" είναι οι Σέρβοι εισβολείς να ελέγχουν το 70% της Βοσνίας. Οι "επιτιθέμενοι" Βόσνιοι κάτι πιο λίγο από το 30%.

Όμως η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί. Μετά το τέλος της σερβικής εισβολής στην Κροατία 100.000 σερβικού στρατού "αποσύρθηκε" στο έδαφος της Βοσνίας, προφανώς για να ξεκουραστεί, και έμεινε εκεί γιατί ήταν η "πατρίδα του".

Αυτοί που καθοδηγούν τους γονείς των σερβικών παιδιών είναι εκείνοι που κατέστρεψαν, δολοφόνησαν, έκλεισαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, βίασαν και εκκαθάρισαν τουλάχιστον το 90% (από έναν πληθυσμό 1,7 εκατ.) των μη Σέρβων στις περιοχές που κατέχουν σήμερα. Είναι εγκληματίες και δολοφόνοι, "μαχητές" του άδικου, τμήμα ενός νεοναζιστικού στρατού που εφάρμοσε την τακτι-

κή της εθνικής κάθαρσης και διαμέλισε τη Βοσνία για να πραγματοποιήσει τη Μεγάλη Σερβία κάτω από την προστασία της Ρωσίας. Τα Σερβία μεγάλωσαν και διαπαιδαγωγήθηκαν με την "αλήθεια" ότι οι ισλαμιστές Βόσνιοι θα τους σκότωναν, θα έκαναν ό,τι ακριβώς κάνουν οι σέρβοι γονείς τους σ' όλους τους Βόσνιους και τους μη Σέρβους. Αυτή την "αλήθεια" μεταφέρουν τα Σερβόπουλα στον ελληνικό λαό και γι' αυτό το σκοπό τα στέλνουν στην Ελλάδα. Αυτό το εμπόριο παιδιών καμιά σχέση δεν έχει με την ειρήνη, τη δημοκρατία και το δίκιο. Γιατί το δίκιο το έχουν οι Βόσνιοι. Τα Σερβόπουλα χρησιμοποιούνται από το άδικο και το φασισμό. Κάθε τίμιος πατριώτης, κάθε αγνός άνθρωπος και δημοκράτης θα πρέπει να το καταγγείλει αυτό

Το χιτλερικό εμπόριο παιδιών πρέπει να σταματήσει τώρα.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

συνέχεια από τη σελ. 5

δικαιώματα που απορρέουν από αυτή την ύπαρξη.

Η Ρωσία και η Βουλγαρία, για παράδειγμα, ευχαρίστως αναγνωρίζουν το όνομα Μακεδονία και τους Μακεδόνες, αλλά δεν αναγνωρίζουν μακεδονικό έθνος. Δηλαδή δεν αναγνωρίζουν το περιεχόμενο της έννοιας που καμώνονται πως αναγνωρίζουν.

Έτσι σιγοβράζουν και εκβιάζουν αδιάκοπα τη Δημ. της Μακεδονίας και δε βγάζουν κιχ ενάντια στην επιθετική στραγγαλιστική ελληνική πολιτική στο μακεδονικό.

Το ίδιο τώρα ετοιμάζονται να κάνουν οι ρωσόδουλοι με τη μειονότητα. Θα της αναγνωρίσουν "λίγο από το όνομα" και "κάτι από την ύπαρξη", δηλαδή τη γλώσσα, αλλά δε θα της αναγνωρίσουν ποτέ την εθνική υπόσταση σαν υπόσταση εθνική μειονότητας. Αυτό σημαίνει ότι δε θα τους αναγνωρίσουν τη γλώσσα σαν εθνική γλώσσα, αλλά σαν ιδίωμα. Σημαίνει ακόμα ότι δε θα τους αναγνωρίσουν το δικαίωμα να υπερασπίζονται την ισοτιμία τους στη συμμετοχή στη διοίκηση σαν εθνική ισοτιμία, την ελευθερία της πολιτικής τους συγκρότησης σαν εθνικής μειονοτικής συγκρότησης κτλ.

Από την άλλη μεριά, το παλιό πραγματικό ΚΚΕ, που ονόμαζε τους εθνικά Μακεδόνες "σλαβομακεδόνες", είχε μια ολότελα συνεπή θέση στο ζήτημα των εθνικών δικαιωμάτων τους, όπως είχε και η ΟΑΚΚΕ, που μέχρι το '93 τους ονόμαζε Σλαβομακεδόνες και μέχρι χθες Σλάβους Μακεδόνες.

Η ξεκάθαρη στρατηγική αρχών των επαναστατών πάνω σε αυτό το ζήτημα πρέπει να συνοδεύεται από μια ευλύγιστη πολιτική τακτική που να παίρνει υπ' όψη της την κατάσταση των συνειδήσεων των πλατιών λαϊκών μαζών. Εύκολα μπορεί κάποιου είδους οπορ-

ρο Μακεδόνες, επειδή ακριβώς δεν ενδιαφέρεται και δε δίνει δεκάρα για την πλατιά πολιτική ενότητα του ελληνικού λαού, αφήνοντας να κάνουν εθνική πολιτική μόνοι και ανενόχλητοι το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και το ΠΑΣΟΚ. Αλλά και ο μακεδονικός σοβινισμός δεν ενδιαφέρεται ποσώς για το πλησίασμα του ελληνικού λαού. Αυτός βλέπει, αντίθετα, τη λύση από τα έξω, είτε από τη Δημ. της Μακεδονίας είτε από τους διεθνείς οργανισμούς, σε σύγκρουση με τον ελληνικό λαό.

Αντίθετα από εκείνο που μπορεί να πιστεύουν πολλοί τίμιοι και αριστεροί άνθρωποι, η πολιτική πειθώ του ελληνικού λαού στο μακεδονικό δεν ξεκινάει από την πειθώ στο σωστό όνομα που αξίζει στους εθνικά Μακεδόνες, αλλά ΕΚΕΙ ΦΤΑΝΕΙ ΤΕΛΙΚΑ. Εκεί βρίσκεται ο τελευταίος σταθμός μιας μεγάλης πορείας για την ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης του ελληνικού λαού. Η διαπαιδαγώγηση μέσα στο μεγαλοϊδεατικό ψέμα ενός ολόκληρου λαού σε συνθήκες ανυπαρξίας εργατικού-διεθνιστικού κόμματος δεν μπορεί να παραμεριστεί με μια απλή κίνηση.

Κάτω από αυτές τις βάρβαρες συνθήκες οι επαναστάτες αγκιστάτορες, ανάλογα με το σε πόσο πολιτικά προχωρημένα ή καθυστερημένα τμήματα του λαού απευθύνονται, μπορεί να χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν και τις πιο "οπορτουμιστικές" διατυπώσεις, προκειμένου να αναφερθούν στους εθνικά Μακεδόνες.

Μ' αυτό της το κείμενο αλλά η ΟΑΚΚΕ θέλησε να ξεκαθαρίσει το ζήτημα του ονόματος γενικά πάνω στο Μακεδονικό, να τσακίσει την ύπουλη πολιτική των ρωσόδουλων σ' αυτό το επίπεδο και να τοποθετήσει και τη δικιά της αρχαική θέση στο ζήτημα του ονόματος, χτυπώντας παράλληλα κάθε σεχαριστική ή και εθνικιστική αντίληψη από τη μακεδονική πλευρά.

ΚΥΠΡΟΣ-ΤΟΥΡΚΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

πρώτος-πρώτος υποχωρεί στις αξιώσεις των τραμπούκων αυτών. Ο Ζιπέ δέχτηκε το πρώτο σημείο του Παπανδρέου, και μάλιστα προσδιόρισε όπως αυτός ήθελε τη διάρθρωση των συνομιλιών και τη φύση των ευρω-κυπριακών συζητήσεων. Και ο Ζιπέ είναι η Γαλλία που προεδρεύει του συμβουλίου υπουργών Εξωτερικών, συμβουλίου πρεσβευτών (COREPER) κτλ. Ο Παπανδρέου δήλωσε πως καλύφθηκε από αυτή τη νέα υποχώρηση του Ζιπέ.

Οι υπόλοιποι όμως στο πρώτο συμβούλιο πρεσβευτών αρνήθηκαν την πλήρη, ουσιαστικά, και εύκολη υποταγή στον Παπανδρέου. Στο δεύτερο συμβούλιο φαίνεται πως υπέκυψε και η Αγγλία (ο δεύτερος επιρρεπής στον ελληνοσέρβικό άξονα), ενώ η Γερμανία διέρρευσε πως αντιδρούσε ακόμα, και μαζί της πολύ έντονα η Ολλανδία και το Βέλγιο.

Μια Ευρώπη ασφαλώς δεν καταρρέει αμαχητί, αλλά ο Παπανδρέου δεν έχει λόγους να πιστεύει ότι αυτή θα δείξει χαρακτήρα.

Ήδη έχει πετύχει μια ευρωπαϊκή διάσπαση στο ζήτημα αυτό. Το χειρότερο είναι ότι έχει πετύχει να φέρει την Τουρκία σε σύγκρουση με τη Γερμανία, που υποτίθεται ότι, αφού αντιτίθεται σκληρά

στο νέο σχέδιο Ζιπέ-Παπανδρέου, θα έπρεπε να είναι σε σύμπλευση με την Τουρκία. Κι όμως η Τουρκία, δηλαδή η Τσιλέρ, ζητάει να υπογραφεί η τελωνειακή ένωση όσο επαχθείς και αν είναι οι πολιτικοί όροι με την Κύπρο. Γιατί αν δεν υπογραφεί η τελωνειακή ένωση οι αντιδυτικοί ισλαμιστές της τουρκικής αντιπολίτευσης θα κόψουν και την τελευταία κλωστή που δένει την Τσιλέρ με την εξουσία. Ζιπέ και Τσιλέρ είναι λοιπόν αυτή τη στιγμή με τον Παπανδρέου ενάντια σε ό,τι έχει μείνει από χαρακτήρα μέσα στην Ε.Ε.

Τι θα γίνει τελικά;

Σε λίγες μέρες θα ξέρουμε, πιθανά και πριν κυκλοφορήσει η εφημερίδα στις 5 του Μάρτη.

Εκείνο που βγαίνει πάντως σαθτικό μέσα απ' όλη αυτή την τραγική ιστορία είναι ότι για πρώτη φορά αποδείχτηκε τόσο περίτρανα ότι ο ελληνικός σοβινισμός και οι ρωσόδουλοι δε δίνουν δεκαράκι για την Κύπρο και δίχως διασταγμό καταπατούν την αξιοπιστία, το κύρος και την ανεξαρτησία της Κύπρου και της κυβέρνησής της. Φαίνεται εδώ πόσο βαθιά όλοι αυτοί οι φασίστες περιφρονούν τον κυπριακό λαό και πως πάνω στο κεφάλι τους παίζουν τα βρομερά τους τοπικά ή παγκόσμια παιχνίδια.

Η Ρωσία επίσημος "προστάτης" της Δημ. της Μακεδονίας

Ο ρώσος πρεσβευτής στη Δημ. της Μακεδονίας Γιούρι Πέτροβιτς, υιοθετώντας την άποψη της μακεδονικής κυβέρνησης δήλωσε ότι «θεωρεί τη δημιουργία του πανεπιστήμιου στο Τέτοβο παράνομη» (Καθημερινή, 25/2).

Αυτό είναι ανάμιξη για τα καλά της Ρωσίας ως προστάτη στα εσωτερικά της Δημ. της Μακεδονίας. Βέβαια, οι αλβανοί εθνικιστές φταίνε στο Τέτοβο, αλλά αυτό δεν είναι δουλειά της Ρωσίας. Εκεί που έχει υποχρέωση να μιλάει ενάντια στη βία που δέχεται το ανεξάρτητο κράτος της Δημ. της Μακεδονίας από την Ελλάδα, τη Σερβία και τη Βουλγαρία δε λέει λέξη. Τι να πει; Αφού αυτή η ίδια οργανώνει την πίεση μέσω των πρακτόρων της για να παριστάνει το φίλο.

Βρόμικη, δοκιμασμένη τσαρική πολιτική.

